

ZBORNÍK Z TEOLOGICKEJ KONFERENCIE

JEDINE VIEROU

BANSKÁ BYSTRICA

17. 2. 2019

ZBORNÍK Z TEOLOGICKEJ KONFERENCIE

JEDINE VIEROU

BANSKÁ BYSTRICA

17. 2. 2019

VÍŤAZSTVO BOŽEJ LÁSKY

John C. Peckham

Vo veľkom spore bol Boží charakter lásky spochybnený satanovými falošnými obvineniami, že Boh nie je celkom spravodlivý a láskavý. Pošpinením Božieho mena sa nepriateľ snažil narušiť dôveru v Boha a zmocniť sa jeho postavenia (porovnaj Ez 28,12–18; Iz 14,12–14).¹ Ako sme v tejto knihe uviedli, práve spôsob, akým je Boží charakter obhájený proti obvineniam žalobcu, má v adventistickej teológii veľký význam a ďalekosiahle dôsledky na vieru a život. Vzhľadom na obsah predošlých kapitol chceme teraz veľmi stručne zhrnúť hlavné otázky a problémy, ktorým sme sa venovali v tejto knihe v súvislosti s otázkami Božieho charakteru a poslednou generáciou:²

- Čo je *hriech*? Ako môžu ľudia zvíťaziť nad hriechom a čo to znamená?
- Čo je *ospravedlnenie* a aký má význam? Ako môžu byť ľudia v Božích očiach ospravedlnení?
- Čo je *posvätenie* a aký má význam v procese spasenia? Môžu byť ľudia „dokonalí“? Prečo a akým spôsobom je posvätenie celoživotným dielom?
- Čo znamená byť svätým? Ako by sme mali žiť s vedomím blízkeho príchodu Ježiša Krista?
- Ako by sme mali chápať náš „zápas“ s hriechom? Aký vplyv to môže mať na naše duševné zdravie?

- Ako môže byť Ježiš naším Spasiteľom a príkladom? Bol Ježiš presne taký ako my? Musel byť ako my, ak chcel by naším dokonalým a dostačujúcim príkladom?
- Čo Ježiš dosiahol na kríži? Bolo to účinné a dostatočné?
- Aký zmysel a význam má zmierenie? Bol satan na kríži porazený?
- Aký je stav poslednej generácie?
- Kto obhajuje Boží charakter a čo to znamená?
- Prečo sa Ježiš ešte nevrátil, aby vzal svoj ľud domov? Prečo veľký spor stále trvá?

Zhrnutie problémov a otázok týkajúcich sa teológie poslednej generácie

Každá z vyššie uvedených otázok úzko súvisí s dôležitými nezhodami o spôsobe, akým sa rieši spor o Boží charakter a akú úlohu v tejto kozmickej dráme zohrávajú ľudia. Konkrétne, každá z týchto otázok súvisí s rozporom medzi tým, či sa Boh postaral o prostriedky a podklady pre víťazstvo vo veľkom spore (najmä definitívnou porážkou satana na kríži), alebo či je potrebné, aby okrem Kristovho života, smrti a vzkriesenia tvorili poslednú generáciu absolútne „dokonalí“ ľudia.

O *podstate hriechu*. Názor teológie poslednej generácie (TPG), že určitá skupina ľudí sa pred Kristovým druhým príchodom musí stať absolútne bezhriešna a „dokonalá“, podporuje taký pohľad na stav človeka, ktorý zľahčuje náказu hriechu a hriešne sklony, ktoré každý človek zdedil ako následok pádu do hriechu. Namiesto toho, TPG má tendenciu chápať hriech iba ako porušenie Božieho zákona, čím popiera alebo zľahčuje pokrivené sklony ľudí a ich nedobrovoľnú, vrozenú náklonnosť ku zlu. To umožňuje TPG prinajmenšom budiť dojem, že ľudia môžu *úplne* zvíťaziť nad každým hriechom silou svojej vôle. Zdá sa, že prehliadajú fakt, že samotná ľudská vôľa je nakazená a striktne obmedzená hriechom. Ako čítame v Jer 17,9: „Nadovšetko klamlivé je srdce, je nenapraviteľné, kto sa v ňom vyzná?“³ (porovnaj 1Moj 8,21; Žalm 51,7; 58,4; Ef 2,3) Nie je to náhoda, že „všetci zhrešili a nemajú Božiu slávu“ (Rim 3,23) a že „nieto spravodlivého, niet ani jedného“ (Rim 3,10; porovnaj Žalm 14,1–3; 1Kráľ

8,46; Kaz 7,20). Preto v Božích očiach „nikto zo živých nie je spravodlivý“ (Žalm 143,2).

Na druhej strane, ako sme uviedli v predchádzajúcich kapitolách, ak je hriech vo svojej podstate viac než len zlé skutky, vrátane toho, že je narušená celá naša bytosť a náš charakter, potom slobodná vôľa človeka je vážne obmedzovaná zotročujúcou a nepriateľskou mocou hriechu (porovnaj Rim 6,6.12.13.16–18; 7,14.17–20). Ak platí, že sme takí bezmocní v snahe zmeniť svoju prirodzenosť ako leopard, ktorý nedokáže zmeniť svoje škvrny (Jer 13,23), potom problém hriechu musí vyriešiť niekto, kto je mimo nás.⁴ Keby to zostalo len na nás, boli by sme beznádejne stratení. „Hriech zohyzdil a takmer zničil Boží obraz v človeku.“⁵ Jedine predchádzajúce Božie dielo nám umožňuje, aby sme mohli vierou prijať dar spasenia (porovnaj Jer 31,3; 1Ján 4,19). To je dôvod, prečo, okrem iného, potrebujeme Spasiteľa – hlavne Spasiteľa (ako uvedieme neskôr), ktorý nie je nakazený hriechom ako my.

O podstate ospravedlnenia. Skôr než sa budeme venovať následkom, ktoré so sebou prináša pohľad TPG na prirodzenosť a dielo Ježiša Krista, pozrime sa, ako súvisí chápanie hriechu s tým, ako by sme mali rozumieť spaseniu. Teológia poslednej generácie má tendenciu kritizovať a niekedy odmietajú súdnu povahu ospravedlnenia ako zákonného vyhlásenia spravodlivosti (pripočítanej spravodlivosti) a zamieňať, a niekedy dokonca spájať ospravedlnenie s posvätením. Niektorí trvajú na tom, že pri ospravedlnení ide len o odpustenie minulých hriechov a že keď bol človek ospravedlnený, môže byť Bohom prijatý, len ak prijal Kristovu spravodlivosť, ktorá nás ospravedľuje.

Ale z predošlých kapitol vyplýva, že ospravedlnenie podľa Písma je Božie súdne vyhlásenie založené na Kristovej spravodlivosti, a nie na spravodlivosti ospravedlneného človeka. Pri ospravedlnení sú človeku pripočítané zásluhy Kristovej spravodlivosti (porovnaj Rim 5,15–19), ale nie je mu udeľená Kristova spravodlivosť (čo sa vzťahuje na posvätenie).⁶ Aj keď ospravedlnenie a posvätenie nemôžeme oddeliť, môžeme a musíme ich rozlišovať.

O podstate posvätenia. Povedali sme, že posvätenie, rovnako ako ospravedlnenie, sa zakladá na viere. Kým ospravedlnenie je dielom

okamihu, keď je Kristova spravodlivosť veriacemu človeku pripočítaná, „posvätenie je dielo celého života“, keď Kristus udeľuje veriacemu človeku svoju spravodlivosť.⁷

Posvätenie ako celoživotné „dielo“ (konkrétne Kristovo pokračujúce dielo v nás, ktorí veríme) nebude nikdy ukončené, kým nenastane oslávenie a Kristov druhý príchod.⁸ V súvislosti s tým Ellen G. Whiteová napísala: „Kým vládne satan, musíme potláčať vlastné ja a víťaziť nad hriechmi, ktoré nás tiesnia. Kým budeme žiť, nikdy nedospejeme k tomu, aby sme mohli povedať: *Dosiahol som konečný cieľ*. Posvätenie je výsledkom celoživotnej poslušnosti.“⁹

O *podstate „dokonalosti“*: To, že posvätenie je výsledkom celoživotnej poslušnosti, znamená, že dokonalosť (perfekcionizmus) je závažný omyl nielen preto, že má tendenciu viesť ľudí k tomu, aby zdôrazňovali skutky človeka, ale tiež preto, že tvrdí, že človek môže dosiahnuť akýsi „konečný bod“ skôr, než príde Kristus (porovnaj Fil 3,12) – totiž stav absolútnej, bezhriechnej „dokonalosti“. Ako sme však povedali, táto vyhliadka absolútnej dokonalosti spočíva (prinajmenšom sčasti) na osvojení si absolutistickej koncepcie dokonalosti podľa gréckej filozofie. Ide o „niečo, čo je úplne a absolútne bez omylov, chýb alebo čohokoľvek, čo nespĺňa idealistický, bezchybný pohľad na dokonalé správanie a postoje.“¹⁰ Takáto absolutistická koncepcia dokonalosti a bezchybnosti sa všeobecne chápe pod pojmom *dokonalý* (angl. *perfect*), na rozdiel od biblického chápania a terminológie *dokonalosti*, ktoré odkazujú na úplnosť a zrelosť.¹¹

To má obrovské dôsledky, okrem iného aj na chápanie Kristovho príkazu: „Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mat 5,48) Perfekcionisti často citujú tento príkaz ako dôkaz, že ľudia môžu a musia byť dokonalí v zmysle absolútnej bezhriechnosti. Ale biblické chápanie „dokonalosti“ (*teleios*) ukazuje skôr iným smerom, čo dokazuje kontext Matúš 5 aj kontext jeho paralelného textu v Lukáš 6. Tomuto príkazu v Matúš 5 predchádzajú Ježišove slová o tom, že ľudia majú tendenciu milovať len tých, ktorí milujú ich. V protiklade k tomu Boh miluje každého. Ak milujete len tých, ktorí milujú vás (čo robia dokonca aj „výbercovia daní“), vaša „láska“ je žalostne neúplná – teda nedokonalá. Boh

miluje každého; to znamená, že miluje úplne a dokonale. O to ide, keď Ježiš hovorí: „Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mat 5,48) Kontext naznačuje, že by sme to mali chápať tak, že máme preukazovať lásku každému práve tak, ako Otec miluje každého.

Zodpovedá to nielen biblickému chápaniu posvätenia, ktoré úzko súvisí s rastom v láske, ale korešponduje to tiež s paralelným textom v Lukáš 6. Tam, hneď nato, ako Ježiš povie, že máme milovať nielen tých, ktorí milujú nás, ale dokonca aj našich nepriateľov, ako to robí Boh (Luk 6,34.35 ako paralela k Mat 5,44–47), Lukáš ďalej cituje Ježiša, ktorý hovorí: „Buďte milosrdní, ako je milosrdný aj váš Otec“ (Luk 6,36), namiesto: „Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mat 5,48) *Milosrdenstvo* je jeden z hlavných novozmluvných výrazov pre lásku, čo svedčí o tom, že „dokonalosť“, na ktorú Kristus vyzýva svojich nasledovníkov, je dokonalá láska k iným, čo Písmo na inom mieste zdôrazňuje ako identifikačný znak tých, ktorí nasledujú Krista (Ján 13,35; porovnaj 1Ján 4,20).¹²

Preto kresťania môžu a musia rásť v láske. Posvätenie nie je možné dosiahnuť v nejakom konkrétnom okamihu života človeka pred oslávením. Posvätenie je celoživotný proces, ktorý vyvrcholí oslávením (porovnaj 1Kor 15,52–55). V protiklade k tvrdeniam perfekcionista Ellen G. Whiteová napísala: „Nemôžeme povedať: *Som bezhriešny* –, kým sa toto naše skazené telo nezmení a nepretvorí do podoby jeho slávneho tela.“ (porovnaj 1Ján 1,8–10)¹³

Aj keď sa nemôžeme stať úplne a bezhriešne dokonalými, kým nebudeme oslávení, môžeme a mali by sme dosiahnuť charakterovú dokonalosť – to znamená dozrieť k tomu, aby sme nesebecky milovali Boha a iných, čo sa prejaví v tom, aký vzťah budeme mať k Bohu a iným ľuďom.¹⁴ To sa dá dosiahnuť len vďaka tomu, že Boh nás miloval ako prvý: „My milujeme, lebo on nás miloval prvý.“ (1Ján 4,19) Ellen G. Whiteová to vyjadrila slovami: „Aj keď si nemôžeme nárokovať na dokonalosť tela, môžeme mať kresťanskú dokonalosť duše. Prostredníctvom obete prinesenej za nás nám môžu byť hriechy dokonale odpustené. ... Prostredníctvom viery v jeho krv sa všetci môžu stať dokonalými v Kristu Ježišovi.“¹⁵ Ak však „hovoríme, že sme bez hriechu, klameme sami seba

a nieto v nás pravdy“ (1Ján 1,8). Preto sa Kristus postaral o to, aby sme boli očistení, ako to hovorí hneď nasledujúci verš: „Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej nepravosti.“ (verš 9)

O povolaní k svätosti a o povahe svätosti. Vzhľadom na to, čo sme uviedli, odmietanie dokonalosti (v zmysle perfekcionizmu) v tejto knihe nechce nijakým spôsobom podporovať neviazanosť (nemravný život) ani vyhýbanie sa zodpovednosti žiť svätým životom. A predovšetkým kresťania by mali byť svätí a žiť životom lásky. Ako hovorí Peter: „Akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní vy...“ (2Pet 3,11; porovnaj Ef 1,4; 5,27; 1Pet 1,15.16) Ale svätý život, ktorým majú žiť Kristovi nasledovníci v posledných dňoch, ako sme uviedli v 6. kapitole, znamená oveľa viac než len zdržiavanie sa od vonkajších hriechov. Poslušnosť navonok a to, že sa určitých hriechov dopúšťať nebudeme, nestačí. Láskou motivovaný veriaci človek sa bude usilovať nielen o to, aby nepáchal hriechy, ale bude sa snažiť mať aj pozitívny vplyv – a to tým, že bude aktívne milovať a slúžiť iným. Vďaka tomu sa nebude sústreďovať len na hriechy *spáchaného zla*, ale aj na hriechy *zanedbaného dobra* (porovnaj podobnosť o milosrdnom Samaritánovi v Luk 10,25–37 a Kristove slová o ovciach a kozloch v Mat 25,34–46). Napriek veľkému významu poslušnosti a zdržiavania sa od úmyselne páchaných hriechov (porovnaj biblické rozlišovanie úmyselných a neúmyselných hriechov), pravú poslušnosť a prekonávanie hriešneho *konania* možno dosiahnuť len Božím pôsobením v nás, ktoré prijímame vierou.

To preto, že *pravá* poslušnosť vyviera z lásky. Vinou padlej prirodzenosti, ktorá je nakazená hriechom, my ľudia nie sme schopní skutočne milovať sami zo seba. „My milujeme, lebo on nás miloval prvý.“ (1Ján 4,19) Inými slovami, „lásku možno vzbudiť len láskou“.¹⁶ Vzhľadom na to by „láska“ nikdy nemala byť dávaná do protikladu s Božím zákonom ani zachovávaním zákona: „Láska blížnemu nerobí zle. Naplnením zákona je teda láska.“ (Rim 13,10) Kristus na základe Starej zmluvy určil za najväčšie prikázanie lásku k Bohu a lásku k blížnemu (Mat 22,37–40; Mar 12,29–31; 3Moj 19,34; 5Moj 6,5). Súčasne platí, že pokusy o zachovávanie

zákona bez lásky sú len prázdny rinčanic kovu a dunením bubna (porovnaj 1Kor 13,1). Človek nemôže skutočne *zachovávať* zákon bez lásky, pretože zákon je kópiou Božieho charakteru lásky. Aby bol každý náš čin v súlade s Božím zákonom lásky, je nevyhnutné, aby sme pre naše konanie navonok mali vnútornú motiváciu lásky.¹⁷

Samotný Kristus zdôraznil tento hlbší význam protikladmi (Mat 5,17–48). Opakovane poukázal na hlbšiu povahu hriechu v našich túžbach a sklonochoch, čím nás vyzval na hlbšiu premenu, ktorú možno dosiahnuť iba pôsobením Boha mimo nás. Toto premieňajúce pôsobenie môžeme prijať vierou, ale len vďaka tomu, že si nás Boh najprv získal (porovnaj Fil 3,12).¹⁸ Aj keď nám naša hriešna prirodzenosť zostane až do oslávania, ak sa podriadieme Bohu, môže vstúpiť aj vstúpi do nás lásku, ktorá bude rásť a odzrkadľovať lásku, ktorú nám Boh zo svojej milosti udelil (porovnaj Fil 1,6).

O praktických, duchovných následkoch perfekcionizmu. V protiklade k uvedenému môže mať nesprávne pochopenie Božích príkazov, zákonov a očakávaní veľmi negatívny vplyv na duchovné a duševné zdravie človeka. Ako je spomenuté v 1. kapitole, stretol som sa s mnohými adventistami, ktorí sa zúfalo snažili byť absolútne dokonalí – a zlyhali. To, že nedosiahli úplnú dokonalosť, malo neblahý vplyv na ich vieru i zdravie (a často aj na zdravie ich rodín), pretože nemali istotu spasenia pre posledné dni. Mnohí z nich sa jednoducho vzdali, kým iní sa stali depresívnymi a veľmi kritickými voči ostatným.

Pre mňa je to niečo oveľa viac než akademická otázka. To, čo veríme o našom hriešnom stave a o tom, ako nás Boh zachráni, má veľký vplyv na náš praktický život, na naše zdravie a dokonca aj na blaho našej cirkvi. Som presvedčený, že musíme pomôcť našim ľuďom, a najmä tým mladým, pochopiť jednak kresťanskú výzvu na svätosť, keďže svätosť je motivovaná láskou a sama osebe je odpoveďou na Božiu lásku, ako aj milosť a milosrdenstvo Krista, ktorý „žije neustále, aby sa prihováral“ za nás (Heb 7,25). A ako vyjadrila Ellen G. Whiteová, napráva naše „neodstránené nedostatky“.¹⁹ Naša istota nevychádza z nás ani z našej silnej vôle; istotu máme v Kristovi, ktorý „vydal za nás seba samého“ (Tít 2,14) a ktorý dokončí dobré dielo, ktoré v nás začal; stačí, ak sa mu podriadieme (Fil 1,6). Jeho

víťazstvo je zárukou nášho spasenia; stačí, ak v neho veríme (t. j. dôverujeme mu). Ako to vyjadril Pavol: „S Kristom som ukrižovaný. Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus. A život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miloval a vydal seba samého za mňa.“ (Gal 2,20)

O povahe Krista ako Spasiteľa a nášho príkladu. Mnohí sa učili, že môžu a musia byť ako Ježiš, aby boli „hodní“ spasenia. Teológia poslednej generácie tvrdí, že môžeme byť rovnako úplne bezhriešni, ako bol Kristus úplne bezhriešny. S tým súvisí tvrdenie, že Kristus musel zdediť rovnaký hriešny stav a sklon k hriechu, ktorý sužuje aj nás. Ak ho Ježiš nezdedil, ako tvrdí TPG, potom nebol takým človekom ako my. No ak Ježiš bol *taký* ako my a napriek tomu bol úplne bezhriešny, potom ak budeme nasledovať jeho príklad, aj my sa staneme úplne bezhriešni.

Ellen G. Whiteová jasne hovorí, že hoci Kristus je naším príkladom, my nemôžeme byť *takí*, ako je on. „Kristus je náš vzor, dokonalý a svätý príklad, ktorý sme dostali, aby sme ho nasledovali. Tomuto vzoru sa však nikdy nevyrovnáme. Ale môžeme ho napodobňovať a podľa svojich schopností sa mu podobať.“²⁰ Tieto slová definitívne potvrdzujú, že Kristus môže byť „naším príkladom“, a zároveň popierajú, že by sme mohli byť *ako* on. Aby sme si uvedomili, že Ježiš nebol *taký* ako my, stačí vziať do úvahy otázku: Boli ste niekedy v pokušení zmeniť kamene na chleby ako Ježiš (porovnaj Matúš 4)?²¹ Samozrejme, že nie, pretože nemáte schopnosť niečo také urobiť.

Keďže sme len ľudia, Kristus sa stal úplne človekom, a pritom zostal úplne Bohom.²² Kristus vzal na seba „človečenstvo, dokonale sa stotožnil s našou vlastnou prirodzenosťou, ale bez škvrny hriechu“.²³ „V ňom nielo hriechu.“ (1Ján 3,5; porovnaj Ján 14,30) V súvislosti s tým „si nesmieme myslieť, že povinnosťou Krista bolo dovoliť, aby satanove pokušenia degradovali jeho človečenstvo a mal by rovnako hriešne a skazené sklony ako človek. ...Kristus vzal našu prirodzenosť, *padnutú*, ale nie skazenú.“²⁴

Ako *taký* je nám Kristus „bratom v našich slabostiach, ale nie v našich vášňach“.²⁵

Čo potom s tvrdeniami TPG, že ak Ježiš nebol ako my, potom (1) nebol úplne človekom, alebo (2) mal nejakú výhodu, ktorá anulovala jeho obha-

jobu Božieho zákona jeho dokonalým životom? Pokiaľ ide o prvé tvrdenie, stačí, ak si položíme otázku, či Adam a Eva boli pred pádom „úplne ľuďmi“.²⁶ Samozrejme, že boli. Takže byť úplne človekom si nevyžaduje vlastniť hriechom infikovanú prirodzenosť. Ak by na tom záležalo, potom by sme to boli my, kto sme menej než naplno ľudia. Podľa druhého tvrdenia, ak Ježiš nebol nakazený hriešnym stavom tak, ako sme my, nemôže byť naším príkladom. Obvinenie, ktoré nepriateľ vzniesol vo veľkom spore, nebolo, či niekto už *nakazený* hriechom dokáže dokonale dodržiavať Boží zákon. Satanovo obvinenie bolo, že Boží zákon nebol férový a spravodlivý v kontexte dokonale bezhriešnych bytostí. Kristov dokonalý život a dobrovoľná obetná smrť za nás dokázali, že toto tvrdenie je úplne falošné.²⁷

O „*ostni*“ v našom „*tele*“. Niektorí obhajcovia TPG tvrdia, že ak poprieme, že ľudia sa môžu stať úplne bezhriešnymi a dokonalými pred oslávením, poprieme tým Božiu moc. Ale v tomto probléme nejde o moc. Keby tu šlo o moc, nemohol by to byť konflikt. Podobne, keby úplné víťazstvo nad hriechom u človeka bolo len otázkou použitia Božej moci, nebolo by žiadneho hriechu. Musí existovať aj iný dôvod, prečo naša hriešna prirodzenosť nie je okamžite vymazaná. Musí existovať nejaké iné vysvetlenie, prečo, aj keď sa človek naozaj úprimne modlí, aby Boh odstránil jeho sklony k hriechu, Boh to tak neurobí (porovnaj „*osteň*“ v Pavlovom tele, 2Kor 12,7).²⁸ Pripomeňme si v tejto súvislosti slová Ellen G. Whiteovej: „*Kým vládne satan*, musíme potláčať vlastné ja a víťaziť nad hriechmi, ktoré nás tiesnia. Kým budeme žiť, nikdy nedospejeme k tomu, aby sme mohli povedať: *Dosiahol som konečný cieľ*.“²⁹ Whiteová tu naznačuje, že boj s hriechom sa neskončí, kým sa neskončí vláda satana – to znamená, kým nebude pri druhom príchode odstránená uzurpátorská vláda nepriateľa.

Nákaza našej prirodzenosti hriechom a naše zdedené sklony k hriechu nebudú odstránené pred druhým príchodom pravého Kráľa. Nie azda preto, že by Boh nemal silu premeniť našu prirodzenosť už tu a teraz. Boh môže všetko (je všemocný), čo znamená, že má moc premeniť nás. A pri oslávení našu prirodzenosť naozaj premení (1Kor 15,52–55). Zdá sa, že v tom, ako prebieha veľký spor, jestvuje niečo, čo dáva nepriateľovi určitú právomoc („*kým vládne satan*“) pôsobiť na padlých ľudí pred druhým

Kristovým príchodom. Problémom teda vôbec nie je moc, ale načasovanie a Boží vyšší zámer v pôsobení (porovnaj Zj 12,12).

Ako sme uviedli, vzhľadom na to, že ľudia zdedili hriechom nakazenú prirodzenosť, nemôžeme sa zachrániť sami. Nebyť Božieho zásahu, boli by sme beznádejne stratení. *Musíme* mať Spasiteľa, ktorý nie je *nakazený* hriechom ako my, a preto sám nepotrebuje Spasiteľa. To je jeden z dôvodov, prečo, napriek tvrdeniam TPG o opaku, Ježiš nemusel byť *taký* ako my, aby mohol byť naším Spasiteľom. Keby bol *taký* ako si ty a ja, sám by potreboval Spasiteľa. Kristus bol zasiahnutý hriechom, ale nebol *nakazený* hriechom, a preto nás mohol zachrániť od hriechu.³⁰

O Kristovom diele zmierenia. Kristov dokonalý život a smrť definitívne porazili satana. To je spoločná téma Novej zmluvy (napr. Zj 12,10; Kol 2,15). Ako napísala Ellen G. Whiteová, pri kríži „si satan uvedomil, že jeho zámer zničiť plán spasenia bol prekazený“.³¹ Medzi najväčšie problémy TPG patrí skutočnosť, že popiera, že by Kristovo dielo bolo a je dostačujúce, aby dokázalo, že Boží zákon je dokonalý a spravodlivý – a to aj bez úsilia obyčajných ľudí. Ako sme uviedli, na kríži Kristus vydobyl pre nás raz a navždy dokonané zmierenie. Ako vysvetlil Jiří Moskala v 10. kapitole, zmierenie bolo na kríži „dokonané“, ale ešte nie „dokončené“. Preto nie je potreba ani miesto pre dodatočnú fázu zmierenia prostredníctvom ľudského konania, aby sa Boh stal víťazom vo veľkom spore.

Boh sám zabezpečil plne dostačujúce prostriedky a základy pre víťazstvo vo veľkom spore (porovnaj 1Moj 22,8.13.14). Kristus definitívne porazil satana na kríži, vyvrátil diablove obvinenia a tým poskytol skutočné dôvody na plné obhájenie Božieho charakteru pred prizeraúcim sa vesmírom. Kým TPG tvrdí, že vzhľadom na obhajobu Božieho charakteru je potrebný ďalší prejav vernosti, ktorý poskytnú „dokonalí“ ľudia poslednej generácie, Ellen G. Whiteová potvrdzuje, že toto dielo môže vykonať iba Kristus. Napísala: „Jeho charakter sa musí ukázať v kontraste s charakterom satana. Môže to urobiť len jediná bytosť v celom vesmíre. Mohol to ukázať iba ten, kto poznal výšku a hĺbku Božej lásky.“³² Toto dielo, ktoré mohla vykonať „len jediná bytosť v celom vesmíre“, vykonal raz a navždy Kristus.

Úlohou ľudí v tejto kozmickej dráme nie je ničो pridať k Božiemu víťazstvu. Ich poslanie má misijný charakter – hlásať a svedčiť o tom, aký bezúhonný je v skutočnosti Boží charakter a zákon lásky, šíriť dobrú správu a odzrkadľovať Boží charakter ako tí, čo napodobňujú Kristovu lásku. To môže pomôcť ľuďom spoznať Božiu dobrotu, lásku a spravodlivosť.³³ Aj keď toto misijné poslanie má významné následky, konanie ľudí neposkytuje žiadny podklad na obhájenie Božieho charakteru alebo jeho víťazstvo vo veľkom spore. Ako sme už povedali, to hlavné je, že Boh sám si vydobyje víťazstvo vo veľkom spore. Toto víťazstvo nezávisí od ničoho, čo by k Božiemu dielu mohlo pridať akékoľvek stvorenstvo. Na kríži Kristus efektívne vyvrátil satanove falošné obvinenia spochybňujúce Boží charakter, zákon a morálne zásady Božej vlády – a tak porazil nepriateľa.

O „kríze“ *vyplývajúcej z meškania*. Prečo sa Kristus ešte nevrátil? Prečo mu to trvá tak dlho? Niektorí tento problém nazývajú „kríza z meškania“. Aj keď nie sme zasvätení do načasovania druhého príchodu ani do všetkých Božích dôvodov, prečo mešká, stojí za to pripomenúť, že Boží *modus operandi* (spôsob konania) v celom Písme je taký, že pred vykonaním rozsudku „mešká“. Toto meškание je prinajmenšom čiastočne motivované jeho túžbou zachrániť čo najviac ľudí (2Pet 3,9). Skôr než sa Kristus vráti, evanjelium sa má rozšíriť do celého sveta. Aj keď na kríži Boh porazil satana, nie každý to poznal alebo mal príležitosť poznať to. Bolo nám oznámené, že táto celosvetová misia bude dokončená skôr, ako príde Kristus, a *potom* nastane koniec (Mat 24,14). Podľa adventistickej eschatológie, ktorej sa tu môžeme dotknúť len čiastočne, bude mať každý živý človek príležitosť urobiť svoje konečné rozhodnutie pre alebo proti Kristovi skôr, než Kristus príde. Až potom sa ukončí čas milosti.

Aj keď tu určite pôsobia aj iné faktory,³⁴ Písmo kladie dôraz na poslanie získavať učeníkov vo všetkých národoch (pozri veľké poverenie v Mat 28,19.20). A hoci by sme si nemali myslieť, že poslaním poslednej generácie je vykonať akúsi dodatočnú fázu zmierenia alebo nejakým spôsobom sa pričiniť o to, aby Boh zvíťazil vo veľkom spore, ktorý by inak prehral, nesmieme prehliadať misijný význam svedectva Božieho ľudu v priebehu celých dejín a tiež v poslednej generácii.

O úlohe lásky. V jednom z mojich obľúbených výrokov Ellen G. Whiteovej sa píše: „Posledné lúče milostivého svetla, posledné posolstvo milosti, ktoré treba oznámiť svetu, sú zjavením Božieho láskyplného charakteru. Božie deti majú zjavovať slávu nebeského Otca a dosvedčiť svojím životom a povahou, čo pre nich vykonal Božia milosť. Svetlo Slnka spravodlivosti, ktorým je Kristus, sa má prejaviť v dobrých skutkoch, v slovách pravdy a v posvätenom konaní.“³⁵

Ako Kristovi nasledovníci sme v záujme misie povolání k vyššiemu štandardu života. Ak sa budeme pri zvestovaní evanjelia odvolávať na Kristovo meno, ale svojím životom ho budeme popierať, potom ľudí nielen neprítiahneme ku Kristovi a k jeho láske, ale môžeme ich urobiť imúnnymi voči evanjeliu. Som presvedčený, že toto misijné ohlasovanie a odzrkadľovanie Božej lásky je práve to, o čo ide v ďalšom výroku Ellen G. Whiteovej: „Kristus túžobne očakáva, že sa v cirkvi odzrkadlí jeho obraz, a keď Boží ľud prejaví všetky črty jeho povahy, príde, aby prijal tento ľud za svoje vlastníctvo.“³⁶

Kedysi sa tento citát používal ako zdôvodnenie, prečo sa Kristus ešte nevrátil. Dôvodom malo byť, že čaká na skupinu ľudí, ktorá bude úplne bezhriešna. Táto skupina mala svojou bezhriešnosťou poskytnúť dostatočné podklady na obhájenie Božieho charakteru a ukončenie veľkého sporu. Ale Kristov charakter je láska! Preto tento citát považujem za odkaz na to, akým spôsobom majú kresťania prejavovať lásku k Bohu a k iným. Ako také má toto vyhlásenie mimoriadny misijný charakter.

Že je to tak, je zrejme z bezprostredne nasledujúceho výroku: „Každý kresťan má prednosť príchod svojho Pána nielen očakávať, ale aj urýchliť. Keby všetci vyznávači Ježiša Krista prinášali ovocie na jeho slávu, semeno evanjelia by bolo čoskoro rozosiate po celom svete. Posledné veľké klasy by rýchlo dozreli a Kristus by prišiel zožať vzácnu úrodu.“³⁷

Všimnite si, že v kontexte Ellen G. Whiteová hovorí o dokončení veľkého poverenia. Keby sme mali vštepený cieľ zjavovať Kristov charakter lásky, potom by sme nemohli inak než hlásať dobrú správu a naše svedectvo by bolo mimoriadne príťažlivé. Ako je napísané v 2. Petrovom liste v 3. kapitole, to, ako žijeme, môže urýchliť druhý príchod misijným spô-

sobom: „Akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní vy, čo túžobne očakávate príchod Božieho dňa?!“ (verše 11.12)

Ak tomu správne rozumiem, zhoduje sa to s Kristovým príkazom, aby sme boli „dokonalí“ v Matúš 5, o ktorom sme povedali, že je to príkaz milovať úplne, nie len čiastočne. Poslaním poslednej generácie je naozaj hlásať a odzrkadľovať každému Boží charakter, ktorým je láska (1Ján 4,16.17).³⁸ Toto nemožno dosiahnuť iba zdržiavaním sa od zlého konania, aj keď aj to je dôležité; musí sa to prejaviť predovšetkým v pozitívnom vyjadrení lásky. „Podľa toho všetci spoznajú, že ste moji učeníci, ak budete mať lásku jeden k druhému.“ (Ján 13,35; porovnaj 1Ján 4,20; 1Pet 4,8) A „lásku možno vzbudiť iba láskou“.³⁹

Aj keď posledná generácia nebude úplne bezhriešna ani „dokonalá“ (v absolútnom, gréckom filozofickom zmysle), bude to ľud oddaný Kristovi, ktorý bude odzrkadľovať jeho lásku; ľud, ktorý „nasleduje Baránka, kamkoľvek ide“ (Zj 14,4). No ani táto oddanosť Kristovi neposkytuje základ na obhájenie Boha, ani na obhájenie samotných svätých. Všetka naša spravodlivosť je ako poškrvnené rúcho a okrem Kristovej príhovornej služby nič, čo prinášame, Boh nemôže prijať (Iz 64,6; 1Pet 2,5). A predsa Kristus „žije neustále, aby sa prihováral“ za nás (Heb 7,25). Ellen G. Whiteová o tom napísala: „Bohoslužby, modlitby, chválospevy a kajúcne vyznania hriechov stúpajú od úprimných veriacich ako kadidlo do nebeskej svätyne, *ale prechádzajúc cez skazené potrubia človečenstva sú také poškrvnené, že kým nie sú očistené krvou, nemôžu mať u Boha žiadnu hodnotu. Nestúpajú v bezchybnej čistote a kým Príhovorca, ktorý je po Božej pravici, nepredstaví a neočistí všetky svojou spravodlivosťou, Boh ich nemôže prijať. Všetko kadidlo z pozemských príbytkov musí byť pokropené očisťujúcimi kvapkami Kristovej krvi. Ukazuje Otcovi kadidelnicu so svojimi vlastnými zásluhami, v ktorých nieto ani stopy po zemskej skazenosti. Do tejto kadidelnice zhromažďuje modlitby, chválospevy a vyznania svojho ľudu a pridáva k nim svoju vlastnú nepoškrvnenú spravodlivosť. Tak, prevoňané zásluhami Kristovho zmierenia, kadidlo prichádza pred Boha ako úplne a celkom prijateľné. Odpoveďou na to je vďačnosť.“⁴⁰*

Bez Božieho milosrdenstva pred Bohom neobstojí nikto. Aj tak však môžeme smelo pristúpiť k trónu milosti – vďaka tomu, čo pre nás vykonal Kristus (Heb 4,16). S dôverou môžeme prísť pred súd len vďaka tomu, že Boh obháji všetkých, ktorí v neho veria. V súvislosti s tým by sme mali vedieť, že hoci posledná generácia bude „žiť pred svätým Bohom bez obhajcu“, bude už v tom čase zapečatená.⁴¹ Časť Kristovej služby síce prestane, ale trvalá prítomnosť Svätého Ducha nebude chýbať. Posledná generácia bude žiť vierou v Krista a v závislosti od Svätého Ducha. Boh ju nikdy nepustí ani sa jej nevzdá (porovnaj Heb 13,5; Mat 28,20).

O sláve, ktorá patrí jedine Bohu. Táto misijná práca veriacich nemôže poskytnúť a ani neposkytuje dôvod na to, aby bol Boh obhájený. Svojím zvestovaním však prináša svedectvo o Božom charaktere – a to nielen slovom, ale aj odzrkadľovaním Božej lásky v činoch. V tomto kontexte je azda najväčším problémom TPG tvrdenie, že Božie víťazstvo vo veľkom spore závisí od vernosti obyčajného stvorenstva. Z toho vyplýva, že Božie zjavenie a pôsobenie nie sú dostatočné na to, aby zvíťazili vo veľkom spore a musia byť doplnené ľudským konaním. Zdá sa, že je to v priamom rozpore s Pavlovým vyhlásením: „Nech sa ukáže, že Boh je pravdivý a každý človek luhár.“ (Rim 3,4) Z toho nevyplýva, že ak ľudia odmietajú Boha, Boh nie je spravodlivý. Zlé rozhodnutia ľudí nemajú vplyv na Božiu spravodlivosť. Aj keby každý človek odmietol Boha, nezmenilo by to skutočnosť, že Boh je spravodlivý.⁴² Božia láska a spravodlivosť boli v konečnom dôsledku definitívne a nespochybniteľne zjavené prostredníctvom jeho sebaobetavého diela vykúpenia, ktoré sa v najvyššej miere prejavilo na kríži (Rim 3,25; 5,8).

Keďže „žalobca našich bratov“ (Zj 12,10) tvrdí, že Boh nemôže spravodlivo vykúpiť hriešnikov, Boh v Kristovi preukazuje svoju spravodlivosť zmierením a zároveň poskytuje odpustenie, očistenie a úplné zmierenie všetkým, ktorí veria v Krista. Tým Boh ukazuje, že je „spravodlivý aj ospravedlňuje“ všetkých, ktorí veria (Rim 3,26). Preto nikto nemôže „žalovať na Božích vyvolených“ (Rim 8,33) a nikto nemôže vytrhnúť veriacich z Božích rúk (verš 38 a 39). Boh ospravedlňuje a zachraňuje hriešnikov, ktorí prijímajú Krista ako Spasiteľa a Pána a seba obhajuje spôsobom,

ktorý napokon uzná každý vo vesmíre. Nakoniec sa skloní každé koleno a vyzná to každý jazyk (Rim 14,11; porovnaj Fil 2,10; Zj 5,13).

Stojí za zmienku, že vyznania a doxológie v Zjavení nepoukazujú na dosiahnuté výsledky vykúpených. Ľudia spolu s nebeským zástupom chvália v pokore *Boha*. Vykúpení chvália jedine toho, ktorý bol hoden otvoriť pečate; toho, ktorému patrí všetka sláva a česť (Zj 5,9). Kristus sa delí o výsledky svojho víťazstva, ale sláva a česť z víťazstva náležia jedine Bohu Otcovi, Synovi a Duchu (porovnaj Iz 42,8).

Napokon teda všade zvíťazí Božia láska. Boh sám sa postaral o úplne dostačujúce prostriedky a podklady na obhájenie svojho charakteru. Nič viac nie je potrebné urobiť. Boh je víťaz a bude ním, či mu budeme verní a budeme mu slúžiť, alebo nie. Víťazstvo a sláva patria Bohu a jedine Bohu. On napokon navždy odstráni hriech, zlo a utrpenie. „Zotrie im z očí každú slzu a smrť už viac nebude, ani smútok, ani nárek, ani bolesť už nebude, lebo čo bolo skôr, sa pominulo.“ (Zj 21,4)

Vo svojom milosrdenstve sa Boh delí o to, čo získal víťazstvom, so všetkými, ktorí sú v Kristovi. My, vierou v Kristovo spoľahlivé a plne dostačujúce dielo, môžeme byť adoptovaní za Božie deti a teda za dedičov dedičstva, ktoré pre nás Kristus vydobyl (porovnaj Rim 8,15; Gal 4,5; Ef 1,5). Tak môžeme mať podiel na Božom víťazstve; máme miesto na Baránkovej svadobnej hostine. Nikdy však nesmieme zabudnúť, že toto miesto sme si nezískali svojimi skutkami ani svojím pričinením, ale vydobyl ho *pre nás* Baránok, ktorý bol zabitý. Preto je hoden prijať všetku slávu, silu a česť na veky vekov!

Záver

Boh je láska. To sú prvé a posledné tri slová Ellen G. Whiteovej v sérii kníh *Dráma vekov*, ktorá sa začína knihou *Patriarchovia a proroci* a končí sa dielom *Veľký spor vekov*. Všetko medzi tým svedčí o tom, že Boží charakter je láska. Nič z toho, čo ako ľudia robíme, neposkytuje dôvody na obhájenie Božieho charakteru. Božie dielo v pláne spasenia zjavuje jeho spravodlivosť a lásku a napokon odstráni každú pochybnosť vo vesmíre o tom, že Boh je skutočne láska a že jeho morálna vláda je dokonale spravodlivá a nič jej ne-

možno vytknúť. Aj keď naším misijným poslaním v tomto spore je zvestovať a odzrkadľovať Božiu lásku iným, dejiny svedčia o tom, že Boh sám zjavil svoj charakter – je to niekto, kto dáva všetko, dokonca aj svoj vlastný život, aby zmieril svet so sebou. Ellen G. Whiteová vhodným spôsobom končí poslednú knihu série *Velký spor vekov* nádherným odsekom, ktorým chcem aj ja ukončiť túto knihu: „Velký spor medzi dobrom a zlom sa skončil. Nieto už hriechu ani hriešnikov. Celý vesmír je čistý. V celom nekonečnom stvoření vládne súlad a šťastie. Od toho, ktorý všetko stvoril, prúdi život, svetlo, blaho do všetkých strán bezmedzného priestoru. Od najmenšieho atómu až po najväčšie vesmírne telesá, všetko živé i neživé v neskonalej kráse a v dokonalej radosťi hlása, že Boh je láska.“⁴³

(Endnotes)

- ¹ Pozri Richard M. Davidson, „Ezekiel 28:11–19 and the Rise of the Cosmic Conflict,“ in *The Great Controversy and the End of Evil*, ed. Gerhard Pfandl (Silver Spring, MD: Review and Herald*, 2015), 57–69. Pozri tiež Richard M. Davidson, „And There Was Gossip in Heaven,“ *Adventist Review*, January 24, 2013.
- ² V ďalšom texte sa budem často odvolávať na spisy Ellen G. Whiteovej, pretože veľká časť učenia TPG sa zakladá na tom, čo ja považujem za chybnú interpretáciu jej spisov. Hoci som presvedčený, že názor uvedený v tejto knihe môže byť podložený výlučne Písmom, spisy Ellen G. Whiteovej k týmto otázkam poskytujú významné objasnenie.
- ³ Ak nie je uvedené inak, všetky biblické verše sú citované zo Slovenského ekumenického prekladu Bible.
- ⁴ „My sami nemôžeme uniknúť z priepasti hriechu, do ktorej sme upadli. Naše srdce je zlé a my ho nemôžeme zmeniť. ...Výchova, vzdelanie, vôľové vypätie a ľudské úsilie majú svoj význam, ale tu sú bezmocné. Navonok môžu podnietiť bezchybné správanie, no srdce zmeniť nemôžu, prameň života neočistia. Skôr než sa človek obráti od hriechu k svätosti, musí zasiahnuť určitá moc zvonku, nový život zhora. Tou mocou je Kristus. Len jeho milosť môže oživiť umŕtvené duchovné schopnosti a pritiahnúť ich k Bohu, k svätosti.“ Ellen G. Whiteová, *Cesta ku Kristovi*, str. 13 (SC 18).
- ⁵ Ellen G. White, *Christian Education* (Battle Creek, MI: International Tract Society, 1894), 63.
- ⁶ „Spravodlivosť, ktorou sme ospravedlnení, je nám pripočítaná; spravodlivosť, ktorou sme posvätení, je nám udelená. Prvá nám dáva oprávnenie byť v nebi, druhá nás činí spôsobilými pre nebo.“ Ellen G. White, „Qualifications for the Worker,“ *Advent Review and Sabbath Herald*, June 4, 1895, 353. Obe prijímame tak, že sa odovzdáme Kristovi. „Vstupné právo do neba a spôsobilosť žiť v ňom dáva len Kristova spravodlivosť. Pán nemôže urobiť nič pre duchovnú obnovu, kým človek nie je presvedčený o vlastnej slabosti, kým sa nezriekne svojej sebestačnosti a kým sa bezvýhradne neodovzdá Bohu.“ Ellen G. Whiteová, *Túžba vekov*, str. 203 (DA 300).
- ⁷ Ellen G. Whiteová, *Kristove podobenstvá*, str. 45 (COL 65)
- ⁸ Tým chce povedať, že Pavol, ktorý mal dôvod chváliť sa, podobne ako niektorí ďalší, veľmi otvorene poprel, že by dosiahol dokonalosť, a vyzýval veriach, aby pokračovali vo svojom

- behu a sústredili sa naň. Napísal: „Nie že by som to všetko bol už dosiahol a bol už dokonalý, ale bežím, aby som to získal, pretože si ma získal aj Kristus Ježiš. Bratia, ja si nenamýšľam, že som to už získal, ale len jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a usilujem sa o to, čo je predo mnou. Bežím k cieľu za nebeskou cenou, totiž za Božím povolaním v Kristovi Ježišovi.“ (Fil 3,12–14)
- ⁹ Ellen G. Whiteová, *Skutky apoštolov*, str. 336 (AA 560.561)
- ¹⁰ Denis Fortin, v 5. kapitole tejto knihy.
- ¹¹ Pozri kapitolu 5. Ďalej pozri najmä Hans K. LaRondelle, *Perfection and Perfectionism: A Dogmatic-Ethical Study of Biblical Perfection and Phenomenal Perfectionism* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 1975). Pozri tiež George R. Knight, *I Used to Be Perfect: A Study of Sin and Salvation* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2001); Edward Heppenstall, „How Perfect Is 'Perfect' or Is Christian Perfection Possible?“, Biblical Research Institute, July 23, 1998, <https://www.adventistbiblicalresearch.org/materials/theology-salvation/how-perfect-perfect-or-christian-perfection-possible>.
- ¹² Nemali by sme si myslieť, že to naznačuje nejaké popretie rozlišovania v Písme medzi láskou k ostatným kresťanom a láskou k ľuďom všeobecne. Oboje je prikázané, ale nie je to isté. Pozri John C. Peckham, *The Love of God: A Canonical Model* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 2015).
- ¹³ Ellen G. Whiteová, „Abide in Me,“ *Signs of the Times*, March 23, 1888, 178. Celý citát hovorí: „Pretože máme jasnejší pohľad na Kristovu bezúhonnú a nekonečnú čistotu, budeme sa cítiť ako Daniel, keď uvidel slávu Pána a povedal: *Môj dôstojný výzor sa zmenil na nepoznanie a sila ma celkom opustila*. Nemôžeme povedať: *Som bezhriешny*, kým sa toto naše skazené telo nezmení a nepretvorí do podoby jeho slávneho tela. Ak sa však snažíme nasledovať Ježiša, máme pozhnanú nádej, že raz budeme stáť pred Božím trónom bez škrvny a vrásky, dokonali v Kristovi, zaodiati rúchom jeho spravodlivosti a dokonalosti.“
- ¹⁴ Ellen G. Whiteová hovorí o dokonalosti v zmysle neustáleho rozvoja. Prirovnáva to k stupňom v raste rastliny. Napísala: „Pôsobenie Božej milosti sa podobá daniu v prírode. Bez rastu by zanikol aj život. Ak rastlina nerastie, zahynie. Rastie pomaly, nepozorovane, ale stále. Podobne sa rozvíja aj povaha kresťana a každý stupeň takéhoto vývoja má svoju dokonalosť. Rozvoj je zdarný vtedy, keď sa v našom živote uskutočňuje Boží zámer. Posvätenie je dielo celého života.“ *Kristove podobenstvá*, str. 45 (COL 65) Pozri tiež vyjadrenia Fortina v 5. kapitole.
- ¹⁵ Širší kontext tohto citátu je nasledovný: „Aj keď nemôžeme tvrdiť, že sme dosiahli dokonalosť tela, môžeme mať kresťanskú dokonalosť duše. Prostredníctvom obete vykonanej za nás môžu byť naše hriechy dokonale odpustené. Nie sme závislí od toho, čo dokáže človek, ale od toho, čo môže urobiť Boh pre človeka prostredníctvom Krista. Keď sa úplne odovzdávame Bohu a veríme mu, Kristova krv nás očisťuje od každého hriechu. Svedomie môže byť oslobodené od odsúdenia. Vierou v jeho krv sa všetci môžu stať dokonalí v Kristu Ježišovi. Vďaka Bohu to nie je nemožné. Môžeme žiadať o posvätenie. Môžeme mať radosť z Božieho milosrdenstva. Nemáme sa báť, čo si o nás Kristus a Boh myslia. Ide o to, čo si myslí Boh o Kristovi, našom Zástupcovi. Vy ste prijatí v tom milovanom. Pán ukazuje kajúcnemu veriacemu, že Kristus nás prijíma, ak mu odovzdáme svoju dušu, aby ju formoval a pretváral na svoju podobu.“ (Ellen G. White, *Selected Messages*, bk. 2 [Washington, DC: Review and Herald®, 1958], 32, 33).
- ¹⁶ Ellen G. Whiteová, *Túžba vekov*, str. 10 (DA 22).
- ¹⁷ Pavol napísal: „Teraz teda zostáva viera, nádej a láska, tieto tri, ale najväčšia z nich je láska.“ (1Kor 13,13) Ako hriešnik môžem byť spasený jedine vierou v Krista (ospravedlnenie); pro-

stredníctvom jeho pôsobenia v mojom živote rastie moja láska k Bohu a ľuďom (posvätenie); a v nádeji očakávam deň, keď budem ako on (oslávenie). Cítim sa byť zviazaný môjmu kolegovi Martinovi Hannoveri, ktorý v osobných diskusiách zdôraznil tento rozmer.

¹⁸ Nie náhodou protiklady uvedené v Matúš 5 vyústili do prikázania v Mat 5,48: „Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.“ Kontext by nás mal upozorniť, že Kristus poukazuje na to, čo máme hlbšie v srdci, ktoré my sami nezmeníme.

¹⁹ Ellen G. White, *Selected Messages*, bk. 3 (Washington, DC: Review and Herald®, 1980), 196. Širší kontext tohto citátu je nasledovný:

„Ježiš miluje svoje deti, aj keď sa dopúšťajú chýb. Patria Ježišovi a my sa k nim máme správať ako k tým, ktorí boli vykúpení krvou Ježiša Krista. Akýkoľvek nerozvážny čin vykonaný voči nim je zaznamenaný v knihách ako proti Ježišovi Kristovi. On ich pozoruje, a keď robia najlepšie, čo môžu, a pritom volajú k Bohu o pomoc, majú istotu, že ich bohoslužba bude prijatá, aj keď je nedokonalá.

Ježiš je dokonalý. Kristova spravodlivosť je im pripočítaná a on povie: *Vyzlečte mu špinavý odev a oblečte ho do slávnostného rúcha.* Ježiš nahradí naše neodstránené nedostatky. Kde sú kresťania navzájom voči sebe úprimní, pravdiví a verní Veliteľovi Pánových zástupov a nikdy nezradia tým, že by dôverovali nepriateľovi, budú premenení na Kristovu povahu. Ježiš vierou zostane v ich srdciach.“ (Ibid., 195,196)

Na inom mieste píše: „Keď je v srdci túžba poslúchať Boha, keď človek vynaloží úsilie, aby dosiahol tento cieľ, Ježiš prijíma túto ochotu a snahu ako najlepšiu bohoslužbu človeka. Jeho nedostatočnosť nahradí svojimi vlastnými božskými zásluhami. Neprijme však tých, ktorí tvrdia, že v neho veria, a napriek tomu sú neverní prikázaniam jeho Otca. Často počujeme o viere, ale oveľa častejšie potrebujeme počuť o skutkoch. Mnohí klamú sami seba tým, že žijú ľahkovážnym, ústupčivým náboženstvom bez kríža. Ježiš však hovorí: *Ak niekto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.*“ („To Perfect the Christian's Character,“ *Signs of the Times*, June 16, 1890, 7, quoted in *Selected Messages*, bk. 1 [Washington, DC: Review and Herald®, 1958], 382).

²⁰ Ellen G. White, „Conquer Through the Conqueror,“ *Advent Review and Sabbath Herald*, February 5, 1895, 81. Potom pokračuje: „Keď úplne bezmocní padneme a trápime sa, pretože si naplno uvedomujeme hriešnosť hriechu; keď sa pokorujeme pred Bohom, sužujeme svoje duše pravým pokánim a lútosťou; keď v mene Kristovom vysielame k Bohu svoje horlivé modlitby, Otec nás určite prijme, ak sme ochotní úprimne a vo všetkom sa mu podriať. V hĺbke svojej duše by sme si mali uvedomiť, že všetko naše úsilie je úplne zbytočné; pretože len v mene a moci Víťaza sa môžeme stať víťazmi.“

²¹ Všimnite si vysvetlenie Dariusa Jankiewicza v 8. kapitole. Aj keď bol Kristus pokúšaný vo všetkom ako my (Heb 4,15), jeho pokúšenia boli v skutočnosti väčšie než naše.

²² Niektorí ľudia sa mylia, keď si myslia, že Kristus odložil svoju božskosť. Ellen G. Whiteová v súvislosti s tým jasne napísala, že „Kristus nevymenil svoju božskosť za človečenstvo; ale svoju božskosť zaodel človečenstvom.“ Ellen G. White, „Satan's Malignity Against Christ and His People,“ *Advent Review and Sabbath Herald*, October 29, 1895, 689. Na inom mieste píše: „Svoju božskosť zahalil rúchom človečenstva, ale nevzdal sa jej.“ „Lessons From the Second Chapter of Philippians: Talk by Mrs. E. G. White, May 13, 1905,“ *Advent Review and Sabbath Herald*, June 15, 1905, 8. Ďalej píše: „Náš Pán bol pokúšaný, ako je pokúšaný človek. Mohol podľahnúť pokúšeniam, ako im podliehajú ľudia. Jeho ľudská prirodzenosť bola čistá a nepoškvrnená, ale jeho božská prirodzenosť, ktorá ho viedla k tomu, že povedal Filipovi: *Kto videl mňa, videl Otca*, nebola popudštená; ani jeho človečenstvo nebolo zbožštené spojením dvoch prirodzeností; každá si zachovala svoj charakter a svoje vlastnosti.“ Ellen G.

- White, *Manuscript Releases*, vol. 16 (Silver Spring, MD: Ellen G. White Estate, 1990), 182.
- ²³ White, *Manuscript Releases*, 16:181. „V Kristovi prebývala plnosť božstva telesne. To je dôvod, prečo – aj keď bol vo všetkom pokúšaný ako my – obstál pred svetom, odkedy doň vstúpil prvýkrát, nepoškvrnený skazenosťou, aj keď ňou bol obklopený.“ Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 17 (Silver Spring, MD: Ellen G. White Estate, 1990), 337.
- „Nevzal na seba prirodzenosť anjelov, ale človečenstvo. Úplne sa stotožnil s našou prirodzenosťou, s výnimkou hriechu. Mal ľudské telo, ľudskú myseľ vrátane všetkých typických vlastností, kosti, mozog i svaly. Človek z tela ako my so všetkými slabosťami človečenstva. Vo svojom živote musel znášať všetky ťažkosti, ktoré trápia aj ľudí. Nepoznal bohatstvo ani pohodlie, len chudobu, nedostatok a ponížovanie. Dýchal ten istý vzduch, aký musia dýchať ľudia. Chodil po tejto zemi ako človek. Mal rozum, svedomie, pamäť, vôľu a sklony ako človek. Toto človečenstvo bolo spojené s jeho božskou prirodzenosťou.“ (White, *Manuscript Releases*, 16:181).
- ²⁴ White, *Manuscript Releases*, 16:182 (dôraz je v origináli). Mnoho zmätku spôsobuje nepochopenie toho, ako Ellen G. Whiteová niekedy hovorí o „padlej“ alebo „hriešnej prirodzenosti“, akú na seba vzal Kristus. Autorka má tendenciu používať úplne iné výrazy než používame my dnes. Použila „padlú“ a „hriešnu prirodzenosť“, keď hovorila o Kristovi, ktorý vzal na seba nevinné slabosti, ale jednoznačne poprela, že vzal na seba hriešne ľudské vášne alebo sklony k hriechu. V súvislosti s tým pozri článok od Tima Poiriera „Sources Clarify Ellen White’s Christology“ *Ministry*, December 1989, 7–9.
- ²⁵ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2 (Washington, DC: Review and Herald®, 1948), 202. Ďalej píše: „Budte opatrní, mimoriadne opatrní, pokiaľ ide o to, čo si myslíte o ľudskej prirodzenosti Krista. *Nepredstavujte ho ľuďom ako človeka s hriešnymi sklonmi.* On je druhý Adam. Prvý Adam bol stvorený ako čistá, bezhriešna bytosť bez akejkoľvek poškrvny hriechu; bol Božím obrazom. Mohol padnúť a pretože sa previnil, aj padol. Vinou hriechu sa jeho potomkovia narodili s vrodenným sklonom k neposlušnosti. Ale Ježiš Kristus bol jednorodený Boží Syn. Vzal na seba ľudskú prirodzenosť a vo všetkom bol pokúšaný, ako je pokúšaná aj ľudská prirodzenosť. Mohol zhešiť, mohol padnúť, no ani chvíľu v ňom nebol nijaký zlý sklon. Doliehali naňho pokušenia na púšti, ako doliehali na Adama v Edene. ...
- Toto slovo [„sväté“ (Luk 1,35)] sa nevzťahuje na žiadnu ľudskú bytosť okrem Syna Nekonečného Boha. *Nikdy nevzbudte v ľudských myšliach najmenšie zdanie, že na Kristovi spočívala škrvna alebo sklon k skazenosti, alebo že jej nejakým spôsobom podľahol.* Vo všetkom bol pokúšaný, ako je pokúšaný človek, a predsa je nazvaný ako svätý. Je to tajomstvo, ktoré je pre smrteľníkov nevysvetliteľné, že Kristus bol pokúšaný vo všetkom ako my, a predsa bol bez hriechu. Kristovo vtelenie bolo a navždy zostane tajomstvom. To, čo je zjavené, je pre nás a naše deti, ale každá ľudská bytosť nech si dáva pozor pred tým, aby Krista vyhlásila celkom za človeka, takého ako sme my, pretože tak to nie je. Nemusíme vedieť presný čas, keď sa človečenstvo spojilo s božskosťou. Musíme však stáť na skale, na Ježišovi Kristovi, ako Bohu, ktorý sa zjavil ako človek.“ (Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 13 [Silver Spring, MD: Ellen G. White Estate, 1990], 18, 19; dôraz je pridaný).
- Na inom mieste píše: „Nie je správne povedať, ako to urobili mnohí pisatelia, že Kristus bol ako ostatné deti. Nebol ako ostatné deti. ... Svojou *náklonnosťou k pravde* pôsobil svojim rodičom stále potešenie. ...
- Pri pohľade na jeho detskú tvár, ktorá žiarila nadšením, *nemohol nikto povedať, že Kristus bol ako ostatné deti.* Bol to Boh v ľudskom tele. Keď naňho priatelia naliehali, aby urobil niečo zlé, *cez človečenstvo zažiarila božskosť* a rozhodne to odmietol. V okamihu vedel rozlíšiť

dobro od zla. Hriech dal do svetla Božích príkazov. Zákon považoval za zrkadlo, ktoré odrazilo svetlo na to, čo bolo zlé.“ („And the Grace of God Was Upon Him,“ *Youth's Instructor*, September 8, 1898; dôraz je pridaný).

- ²⁶ To neznamená, že Kristus bol ako Adam a Eva pred pádom. Kristus bol, aj nebol ako my. Vzal na seba nevinné slabosti, ktoré sužovali ľudstvo, ale nie hriešne sklony ani vášne. Pozri, čo o tom píše Jankiewicz v kapitole 8.
- ²⁷ TPG tvrdí, že okrem toho, čo urobil Kristus, musí existovať aj skupina ľudí, ktorá sa stane úplne bezhriešnou, čím poskytnú podklad na to, aby bol Boží charakter obhájený a aby sa ukázalo, že ľudia môžu dokonale zachovávať Boží zákon. Kristus už ukázal, že človek môže zachovávať Boží zákon, čím úplne obhájil Boží zákon i charakter.
- ²⁸ Nepredpokladám, že osten' v Pavlovom boku bola hriešna prirodzenosť. Len chcem poukázať na to, že sa modlil, aby ho Boh zbavil dlhodobého trápenia – a Boh to neurobil. Pavol nenaznačuje ani nepredpokladá, že Boh nemal silu urobiť to. Boh to neurobil z nejakého dôvodu alebo dôvodov, do ktorých Pavol nebol celkom zasvätený.
- ²⁹ Ellen G. Whiteová, *Skutky apoštolov*, str. 336 (AA 560.561).
- ³⁰ Pozri 8. kapitolu.
- ³¹ Ellen G. White, „The Unchangeable Character of the Law,“ *Signs of the Times*, September 23, 1889, 577. „Keď Kristus zvolal: *Je dokonané*, nepadlé svety získali istotu. Pre nich sa boj skončil a víťazstvo bolo vydané. Odteraz satan stratil všetky sympatie vesmíru. Navždy bolo vyvrátené obvinenie, ktoré satan predniesol, že Boh nepozná sebazaprenie, a preto je nespravodlivé, ak to vyžaduje od svojich stvorených bytostí. Satanove tvrdenia boli navždy zrušené. V nebeskom vesmíre zavládla večná oddanosť.“ Ellen G. White, „Lessons From the Christ-Life,“ *Advent Review and Sabbath Herald*, March 12, 1901, 161.
- ³² Ellen G. Whiteová, *Túžba vekov*, str. 10 (DA 22).
- ³³ V súvislosti s tým ľudia do určitej miery môžu „obhajovať“ Boha – to znamená byť jeho svedkami a *zjavovať* svetu Boží charakter a zákon. Ale nič z toho, čo ľudia robia, Boha *neospravedlňuje*, ani *neobhajuje* v tom zmysle, že bez nich by nebol obhájený. Boh sám poskytuje postačujúce a účinné dôkazy na ospravedlnenie. Vyšetrujúci súd „ospravedlní“ Boha (opäť v tom zmysle, že *ukáže*, že Božie súdy sú spravodlivé, nieže súdení ľudia sú spravodliví) a ukáže, že je spravodlivý, keď zachránil tých, ktorých zachránil. V tejto súvislosti Whidden hovorí: „Vo svojom vtelení sa Kristus *zaslúžil* o to, aby porazil satana, najmä pokiaľ ide o jeho obvinenia proti Bohu, že poslušnosť je nemožná. Odpoveď viery jeho ľudu je *dôkazom* potvrdzujúcim rolu Boha v ich záchrane. Prejavy ovocia Ducha v ich životoch sú *dôkazom*, že ich viera bola pravá a že Boh bol spravodlivý, keď im dal večný život.“ Woodrow Whidden, „Ellen White and LGT: A Review and Evaluation of Her Key Statements“ (nepublikovaný spis). Takýmto spôsobom Ellen G. Whiteová niekedy hovorí o účasti veriacich na obhajobe Boha, ale to sa netýka len poslednej generácie; patrí to k misii a svedectvu Božieho ľudu po celé veky. Pozri opäť Whidden, „Ellen White a LGT.“ Tu by však bolo chybou domnievať sa, že zlyhanie ktoréhokoľvek jednotlivca alebo ľudí kolektívne by odstránilo alebo znížilo Božiu spravodlivosť, alebo by spôsobilo to, že by nebol obhájený, pretože každý človek, ktorý sa neodovzdá Božiemu dielu, nebude v žiadnom prípade považovaný za spravodlivého. Jednoducho, všetky Božie súdy sú vždy spravodlivé a dejiny tohto sveta to definitívne potvrdia.
- ³⁴ Aby sa táto a ostatné udalosti posledných dní uskutočnili, musia nastať určité okolnosti, ktoré však nie všetky spadajú do Božej kompetencie (vzhľadom na to, že láska vyžaduje slobodu) – ako keď Izrael blúdil po púšti. Boh mohol viesť Izrael do zasľubenej krajiny priamou cestou, ale oni neboli ochotní (porovnaj Mat 23,37).
- ³⁵ Ellen G. Whiteová, *Kristove podobenstvá*, str. 335 (COL 415.416).

- ³⁶ Ibid. str. 47 (COL 69).
- ³⁷ Ibid.
- ³⁸ Všimnite si, že 1Ján 4,17 hovorí, že môžeme mať „dôveru v deň súdu“ vzhľadom na to, že láska „medzi nami dosiahla dokonalosť“ (porovnaj text o Mat 5,48 a Luk 6,36).
- ³⁹ Ellen G. Whiteová, *Túžba vekov*, str. 10 (DA 22).
- ⁴⁰ White, *Selected Messages*, bk. 1, 344 (dôraz je pridaný). Predtým píše: „Kristus, náš prostredník a Svätý Duch sa neprestajne prihovárajú za človeka, ale Duch neprosí za nás ako Kristus, ktorý ukazuje svoju krv, preliatu od založenia sveta; Duch pôsobí na naše srdcia a vedie nás k modlitbe, pokániu, chvále a vďakyvzdaniu. Vďačnosť, ktorú vyjadria naše pery, je výsledkom toho, že Duch prebúdzá v duši sväté spomienky a prebúdzá hudbu srdca.“ Ibid. Na inom mieste dodáva: „Sme spasení vďaka Kristovej krvi, ale Kristova spravodlivosť neprikryva hriech porušovania Božieho zákona bez pokáania. Musíme urobiť všetko, čo je v našich silách, aby sme zachovali Božie prikázania. *Len tak nám potom pripočíta svoju spravodlivosť*, pretože veríme v Krista a snažíme sa poslúchať Boží zákon. To je dôvod, prečo Kristus prišiel na tento svet – aby priniesol svoju spravodlivosť človeku, aby človek použil jeho silu a zmieril sa s Bohom. *Boh prijíma snahu človeka zachovávať zákon, pretože Kristus mu pripočítava svoju spravodlivosť*. Vo svojej vlastnej sile nemôžeme zachovávať zákon.“ („The Unchangeable Character of the Law,“ 578; dôraz je pridaný).
- ⁴¹ Ellen G. Whiteová, *Veľký spor vekov*, str. 441 (GC 614). Pozri, čo o tom píše Moskala v 10. kapitole.
- ⁴² Jediný spôsob, ako chápem, že Božia spravodlivosť by mohla byť závislá od toho, čo robí človek, súvisí s možným rozporom medzi Božím kladným rozsudkom o človeku a jeho pretrvávajúcou hriechnosťou napriek tomuto rozsudku. Ale to sa nestane, pretože Boh nakoniec vynesie kladný rozsudok len nad tými, ktorí chcú byť spasení, a Boh dokončí svoje dobré dielo u všetkých, ktorí chcú (pozri Fil 1,6).
- ⁴³ Ellen G. Whiteová, *Veľký spor vekov*, str. 485 (GC 678).

Z knihy Boží charakter a posledná generácia

Vydal Advent-Orion, Vrútky 2019

www.adventorion.sk

ČO ZNAMENÁ SKRATKA KERAK?

Časopis *Adventist Review* z júla 2015 uverejnil článok od Norela Jacoba, redaktora rumunských Znamení doby, z ktorého vyberáme:

V 70-tych rokoch 20. storočia počas sovietskej éry sa Cirkev adventistov siedmeho dňa v Maďarsku rozdelila kvôli určitým disproporciám, ktoré súviseli najmä s polemikou, nakoľko úzke môžu byť vzťahy medzi štátom a cirkvou.

2. júla 2015 na pódiu rokovania Generálnej konferencie v San Antoniui došlo k inšpirujúcemu momentu, keď Rafaat Kamal, predseda Transeurópskej divízie rozprával o historickom zmierení medzi maďarskou Cirkvou adventistov siedmeho dňa a odštiepeneckou skupinou, *Kresťanské adventné spoločenstvo*, známe aj pod skratkou KERAK.

„Je neuveriteľné, že toto všetko sa mohlo udiť,“ povedal János Cserbik, predseda KERAK-u, počas jedného zo svojich interview. Vyslovil tiež: „Moju prvou myšlienkou na javisku bolo: ‚Sen sa stal skutočnosťou. ... Základný dokument KERAK-u obsahoval vždy uznesenie, že členovia hnutia sa jedného dňa vrátia do cirkvi.‘“ Tento deň prišiel po 40 rokoch odlúčenia, keď on a Tamás Ócsai, predseda Maďarskej únie, podpísali dňa 23. apríla 2015 „Dokument o spojení“.

„Z 1 600 členov KERAK-u sa zhruba 400 netúži vrátiť do cirkvi adventistov...“ povedal János Cserbik.

(Tolko úryvky z časopisu *Adventist Review*.)

„Zostávajúci členovia sa rozhodli, že ďalej ponесú označenie KERAK i celú organizáciu. Zvolili si aj nové vedenie. KERAK je iná cirkev, s inou organizačnou štruktúrou, nie je súčasťou CASD a ani ňou nechce byť...“
„Tam, kde sa zostávajúci kazatelia KERAK-u objavia, veľmi rýchlo vzniká nedôvera voči vedeniu cirkvi a dochádza k rozdeleniu. Ich prívrženci sa naučia kritizovať a upozorňovať na chyby. KERAK považuje sám seba za nositeľa pravdy, jedine oni zostali verní a všetci ostatní blúdia. Vieroučnými odchyľkami ´ odôvodňujú svoje nepripojenie sa k cirkvi napriek tomu, že tak urobila aktívna, rozhodujúca časť KERAK-u. Podstatná odchyľka je vo vieroučnom bode týkajúcom sa cirkvi, jej jednoty, inak vysvetľujú prirodzenosť Ježiša Krista a v nadväznosti na to aj celé učenie týkajúce sa spasenia (soterológie). **Je to perfekcionistický, k extrémom naklonený smer, ktorý veľmi rýchlo prináša svoje ovocie samospravodlivého, na skutky a chyby iných zameraného ducha**“.

„Nakoľko sa zúžil ich domáci manévrovací priestor, dôvera v nich bola u mnohých narušená a ich vierohodnosť sa ocitla v troskách, hľadajú pre svoje pôsobenie nové územia v Rumunsku, v Srbsku a na Slovensku.“
(Ernő Ósz-Farkas, predseda Dunajského združenia CASD v Maďarsku).

ZÁKLADNÉ FAKTY O KERAK-U

Prečo vznikol tento dokument?

Je to pomôcka pre všetkých, ku ktorým sa dostávajú jednostranné informácie a orientujú sa len na základe toho, čo počujú. Napísal som ho ako bývalý člen, kazateľ a vedúci predstaviteľ KERAK-u, ako ten, kto pozná toto hnutie zvnútra. Uznávam, že aj nám, ktorí sme sa k nemu pripojili, trvalo desiatky rokov, kým sme spoznali skutočnú tvár KERAK-u.

Sú členovia KERAK-u odštiepencami?

Dovolím si tvrdiť, že sú. Nejde len o to, čo slovne deklarujú, ale aj o to, čo konajú. Napríklad:

Vypracovali písomný dokument o teológii rozdelenia (Attila Soós, Teológia rozdelenia, 2014).

Neprijímajú Večeru Pánovu s členmi cirkvi adventistov. Keď ju niekto prijíma, tak mu to vytýkajú.

Ani po tom, ako boli v roku 1989 rehabilitovaní a bolo im vrátené členstvo (Spoločné vyhlásenie) nezačali navštevovať zbory cirkvi adventistov. Naďalej žili a hospodárili oddelene.

Už desaťročia vydávajú vlastné úlohy sobotnej školy, pretože biblické úlohy celosvetovej cirkvi podľa nich nie sú dobré. (Tému zvyknú dodržať, ale v 4. štvrťroku 2018 si namiesto témy „Jednota cirkvi“ vybrali inú tematiku.)

Už desaťročia samostatne vyberajú a používajú desiatky. Robili to tak aj v KERAK-u, keď neboli vedúcimi spoločenstva. Pokladnica je vždy tam, kde sú oni.

Veľa prezrádza aj to, ako sa zmenila na ich domovskej webovej stránke prezentácia toho, kto sú.

Do roku 2015 tam bolo uvedené: „Spoločenstvo neoblomne vyznáva vieroučné dedičstvo celosvetovej Cirkvi adventistov siedmeho dňa a každý adventistický zbor považuje za sesterský a každého adventistického veriaceho považuje za svojho brata či sestru. V biblickom zmysle sa nepokladá za inú alebo novú cirkev... Na základe spoločnej histórie a na biblických výroch postavenom presvedčení je Spoločenstvo zviazané otvorenosťou voči Cirkvi adventistov siedmeho dňa vo veci organizačnej jednoty.“

V roku 2018 z pôvodného vyhlásenia ostalo toto: „(KERAK) si berie za svoje... následné biblické učenia a vedomie poslania severoamerického adventného hnutia 19. storočia... Spoločenstvo sa nepokladá za samostatnú denomináciu. Praje si fungovať ako zväzok zborov, čím nasleduje jednoduchý novozákonný organizačný príklad.“

Prajú si stať sa súčasťou cirkvi adventistov?

Nedávne výroky niektorých ich predstaviteľov svedčia skôr o opaku. Napríklad János Reisinger, jeden z ideových vodcov KERAK-u, v niekoľkých zboroch vyhlásil, že radšej bude zametačom ulíc ako adventistom siedmeho dňa. Pred zhromaždením delegátov KERAK-u mal povedať: „Nie som rodený adventista, teda rodený farizej.“ (János Reisinger už údajne nie je pre morálne zlyhanie členom KERAK-u.)

Zsuzsana Vankó chápe uskutočnené prosby o odpustenie zo strany cirkvi adventistov takto:

„Nás odtiaľto vylúčili, hľa, tu je naše vysvedčenie – v písomnej forme aj hovoreným slovom – predstavitelia svetovej cirkvi až po ich najvyšších predstaviteľov uznávajú, že to bola tragédia, bez biblického dôvodu, protiprávna. Takže v Božích očiach je stále platné, že sme ich členmi.“ (27.6.2013, Herceghalom)

Podľa ich chápania sú členmi cirkvi adventistov aj vtedy, keď nie sú jej oficiálnou súčasťou. Často však zdôrazňujú nespravodlivé vylúčenie z cirkvi v minulosti a prosby o odpustenie zo strany cirkvi v mnohých členoch hnutia ešte viac posilnili pocit krivdy.

Ako to bolo s ich „vylúčením“ a „vyobcovaním“ z cirkvi, na ktoré sa odvolávajú?

- V roku 1975 bolo vylúčených 518 členov. Zvyšok, asi 700 členov, odišlo dobrovoľne, teda nebolo vylúčených.
- Od roku 1989 sa už ani vylúčení nemôžu odvolávať na niečo, čo sa odohralo v r. 1975. To, že sa oddeľujú a pokladajú sa za vylúčených, je ich vlastné rozhodnutie.
- Väčšina súčasných členov KERAK-u nikdy neboli členmi cirkvi adventistov, takže ani nemôžu byť „vylúčenými“ či „vyobcovanými“, lebo „pripojenie sa“ k cirkvi členovia a vedúci KERAK-u vždy viazali na určité podmienky. Jednou z nich je, že cirkev adventistov bude chápať a prežívať svoje vieroučné body podľa ich predstáv. Ak sa to neuskutoční, späť do cirkvi sa nevrátia a aj za to je cirkev adventistov podľa nich zodpovedná. Nie nadarmo sa pýtal **brat Ted Wilson** v Paríži Zsuzsany Vankó: *„Teraz sa pripojí KERAK k celosvetovej cirkvi alebo celosvetová cirkev ku KERAK-u?“*

Je pravda, že sa členovia KERAK-u pokladajú za vernejších a zásadovejších?

Pravdepodobne áno. Dokazujú to nasledujúce riadky:

- *„Doteraz iba jedno maličké spoločenstvo v Európe preukazovalo svoje dôsledné pridržanie sa biblických princípov. Bol ním maďarský KERAK. Keď satan prešiel celú Európu, videl hroziace nebezpečenstvo iba v tomto spoločenstve. Aj jeho začiatky zázračne dokazovali prítomnosť Božej milosti... Brány pekelné ho nemohli premôcť.“* (Úryvok z listu Istvána Mártona, 6.5.2015). Tieto slová presahujú kritiku a hodnotenie Maďarskej únie Cirkvi adventistov siedmeho dňa.

- „Nie sme spokojní so svojím duchovným stavom. **Laodicejská vlašnosť pokúša aj nás,**“¹ píše Zsuzsana Vankó o KERAK-u. Laodicejský stav teda v KERAK-u nie je prítomný, lebo ich „vlašnosť iba pokúša“.

Nazývajú cirkev Babylonom?

Hoci to otvorene nenapíšu, predsa len sa k téme vyjadrili takto:

„E.G. Whiteová vyznávala, že Cirkev adventistov siedmeho dňa nebude Babylonom. Je zrejmé prečo. Na jednej strane je biblické určenie o Babylone doby konca úplne jasné (Zj 17,5) – toto označenie sa netýka adventného ľudu. No na druhej strane, cirkev je veriacim ľuďom,... a Pán má svoj veriaci ľud aj vo vnútri cirkvi adventistov vedľa tých a oproti tým, ktorí opustili svoju vieru a ktorí sa priatelia s Babylonom. To je náš pohľad a vyznanie.“²

Z toho vyplýva, že cirkevná organizácia a jej vedenie sa podľa nich priateli s Babylonom, iba časť členstva nie. Ellen G. Whiteová iba z ohľaduplnosti k nim napísala, že cirkev adventistov nebude Babylonom. Oddeľujú sa od cirkvi adventistov, akoby bola Babylonom, ale misijné sa krúti iba okolo jej jednotlivých členov.

Na ich jesennej konferencii v roku 2018 odznelo, že prorockto Ellen G. Whiteovej o tom, že cirkev adventistov nepadne, je podmieneným proctvom. Znamená to, že adventisti veria tomuto vyjadreniu rovnako bezdôvodne, ako katolíci zasľúbeniu, že „ani brány pekelné ju nepremôžu“.³

Používajú výraz „adventné hnutie“ a vyhýbajú sa výrazu „cirkev“ (s výnimkou, keď ju kritizujú). Ako súčasť „hnutia“ chápu samých seba aj vtedy, keď žijú ďaleko od cirkvi. Podľa nich ani vybudovanie Cirkvi adventistov siedmeho dňa nebolo Božou vôľou.⁴

¹ „Prečo nie je vyliečená dcéra môjho ľudu“ čl. zošit, Kerak 2010, s. 47.

² „Myšlienky o oprávnenosti existencie KERAK-u“ – 37.5.2017)

³ „Skreslené chápanie cirkvi a cirkevnej organizácie“, Zoltán Prancz, učiteľ vysokej školy Sola Scriptura. Používa pojmoslovie ako: „našepkávanie“, „prekrútená formulácia“, „milé pozývanie“, „mystický lesk“, „náboženské vytrhnutie“. 21.10.2018

⁴ Reorganizáciu cirkvi adventistov v r. 1901-1903 nazývajú krokom späť. Všeobecne sa dištancujú od „zcirkevnenia“.

O PRIPOJENÍ K CIRKVI ADVENTISTOV

Kto inicioval pripojenie a začal rokovania?

Pripojenie iniciovala **Zsuzsana Vankó** v lete 2011, keď sa stretla s predsedom Generálnej konferencie osobne v Paríži. Neskôr nasledovalo ďalšie stretnutie v sprievode jedného z podpredsedov GK a tajomníka Trans-európskej divízie v Budapešti. (O prvom stretnutí ani členstvo, ani vedenie KERAK-u nevedelo, o druhom stretnutí vedelo iba vedenie KERAK-u.)

Na tom, že bola iniciátorkou pripojenia, nič nemení ani to, že neskôr z toho vycúvala. Nakoniec úspešne zavŕšilo akt „pripojenia sa“ k cirkvi adventistov vedenie KERAK-u s vedomím a poverením celého spoločenstva.

O uvažovaní a hodnotovom systéme hnutia veľa prezrádza aj to, že pre nich nie je prekážkou to, že Zsuzsana Vankó bez ich vedomia rokovala o pripojení k cirkvi, ktorej nechcú byť členmi a o ktorej počuli od nej iba negatívne hodnotenie, ale keď to isté urobia ich vlastní vedúci (snaha o pripojenie k cirkvi) s ich vedomím a na základe ich poverenia, to už pre nich neprijateľné je.

Aké mala Zsuzsana Vankó predstavy o procese pripojenia?

Vyzerá to tak, že chcela získať členstvo v cirkvi tak, aby ku skutočnému zjednoteniu došlo v ďalekej budúcnosti. K rokovaniu napísala (9. bod), že k ukončeniu procesu možno „ani nedôjde“.

Prečo z toho vycúvala?

Nevieme. Pravda je, že jej postoj sa na jeseň roku 2011 zmenil rovnako ako jej stanovisko k cirkevnému statusu KERAK-u, čo ešte v lete v roku 2011 nepovažovala za problém ani na pozadí zákona o registrácii cirkvi či ústavy.

O ROZDELENÍ MAJETKU

Kto inicioval rozdelenie majetku?

Navrhla to **Zsuzsana Vankó**, keď 10.2.2013 pred kazateľským zborom KERAK-u povedala podpredsedovi GK, že „majetok si je možné rozdeliť“.

len nech sa to už skončí“. Neskôr zmenila názor a o delení majetku už nechcela počuť. Pred akýmkoľvek návrhom cirkvi sa úplne uzavreli a sami neprišli s ničím konkrétnym, pretože podľa nich „tým, ktorí sa pripoja“ (odídencom), nepatrí nič. Nezostalo preto nič iné, len konať bez nich.

Najvzácnejší predmet ich vlastníctva (Biatorbágy) v dostatočnom predstihu preniesli na nadáciu, ktorú sami spravujú. Zo zostávajúceho majetku si „odídenci“ zobrali so sebou menej, ako boli pomerom k „zostávajúcim“ oprávnení.

„Odídenci“ sa sami podieľali na vzniku majetku KERAK-u. Keď bolo v roku 1975 podľa členov hnutia nesprávne to, že vylúčení a odídenci si nemohli zobrať nič z cirkvi, teraz by to v opačnom prípade bolo správne?

Je KERAK „biblickejší“ ako adventisti?

Skúsenosti hovoria niečo iné. Zo spisov Ellen G. Whiteovej účelovo vyberajú to, čím môžu ospravedlniť samých seba. O ostatné sa nezaujímajú. Citáty si prispôsobujú podľa vlastných potrieb. Napríklad oddeľovanie sa od cirkvi adventistov podporujú výrokmi Ellen G. Whiteovej, ktoré hovoria o odpore apoštolov k sanhedrinu a protestantov ku katolíkom. Na tom sú postavené ich argumenty. Opísané situácie sa však neodohrávali vo vnútri Božieho ľudu, ale medzi dvoma cirkvami začiatkom 90-tych rokov pri zmene režimu. O rozhodnutiach vo vnútri cirkvi adventistov Ellen G. Whiteová píše niečo iné – jednotlivec by mal prijať rozhodnutie spoločenstva:

„Pán ma neraz poučil, že úsudok jedného človeka by nemal byť podriaďený úsudku iného človeka. Názor jedného človeka alebo niekoľkých ľudí by sa nikdy nemal považovať za dostatočne múdry a závažný, aby sa ním riadilo celé dielo a aby určoval, ktoré plány sa majú realizovať.“ (9T 260)

„Ak je moc, ktorú dal Boh cirkvi, prisúdená výlučne jednému človeku a on dostane autoritu posudzovať názory iných, biblický poriadok je tým zmenený.“ (9T 261)

„Boh nikdy nechcel, aby jeho dielo nieslo pečať myslenia a názorov jedného človeka.“ (3T 493)

Výroky hnutia, ktoré používa na obhajobu svojej existencie v konfrontácii s vyššie uvedenými citátmi Ellen G. Whiteovej odhaľujú, ako členovia KERAK-u vidia vzťah medzi nimi samotnými a cirkvou adventistov. Žiaľ, v plnej miere sa na nich vzťahuje prorocký výrok o znameniach rozkolu doby konca:

„Budú klamať ľudí a miešať svoje omyly so svedectvami sestry Whiteovej. Jej meno použijú na to, aby svojej práci dodali vážnosť. Aby ich omyl mal váhu a ľudia ho prijali, zo Svedectiev vyberú to, čo môžu prekručiť a postaviť do falošného svetla s cieľom podporiť svoje postoje.“ (TM 42) Tento výrok KERAK vzťahuje na cirkev adventistov.⁵

Sen Ellen G. Whiteovej o lodi (5T571) podľa nich rieši otázku, či zostať alebo nezostať v cirkvi. Cirkev predpojata vidia ako potápajúcu sa organizáciu. Nevidia, že sen hovorí možno práve o nich, o tých, ktorí našli „lepší koráb“. Na pozadí tohto všetkého vyhlasujú samých seba za biblických a verných prorockému svedectvu.

Kto v skutočnosti uplatňoval „nemorálne“ a „pokrivené“ správanie? ⁶

V októbri 2011 napísali: *„V nedávnej minulosti sme vyjadrili svoj zámer, že by sme chceli, aby sa usporiadali naše vzťahy s celosvetovou Cirkvou adventistov siedmeho dňa ... Preto by bolo nekonzistentné, keby sme sa registrovali ako iná cirkev.“* Inými slovami: „Nech hlasuje za združenie ten, kto chce jednotu. Po hlasovaní v januári 2012 tí istí ľudia hlásajú pravý opak: „Pretože KERAK je združením, nemôže sa zjednotiť s cirkvou adventistov.“

K svojmu októbrovému listu pripojili aj toto vyhlásenie: *„Keby sa celosvetové spoločenstvo vo vzťahu k nám v budúcnosti uzatvorilo pred zodpovednosťou vytvoriť s nami spoločenstvo preto, že sa neprikláňame k statusu cirkvi a to bráni spojeniu, potom by to bolo veľmi smutné.“⁷*

⁵ „Ktoré piliere našej pravdy napadne odpadnutie omega?“, Budapešť, 20.10.2018, konferencia KERAK-u, Péter Holló.

⁶ Obvinenia z listu, ktorý napísal KERAK 1.10.2018 vedúcim GK a TED.

⁷ List Zsuzsany Vankó, Pétera Holló a Jolany Gombkötő z 30.10.2018: „Môžeme sa utiekať (v akejkoľvek forme) k tomu, aby nás parlament uznal za cirkev?“

Práve tí, ktorí to napísali, sa dnes uzatvárajú a odvolávajú na štatút KERAK-u ako argument proti zjednoteniu s cirkvou. Je to čestné? Nemali by niesť zodpovednosť za to, že najskôr viedli kampaň za pripojenie, a teraz, keď je na dosah, vyjadrujú sa protichodne? Ako je možné, že im to v KERAK-u prejde? V rozhodnutí z roku 2012 sme nehlasovali o tom „kto chce združenie“, ale o tom „kto nechce cirkev“, čo nie je to isté. Bola totiž aj tretia skupina, ktorá nechcela ani jedno. Združenie v skutočnosti chcelo menej ľudí ako cirkev, no „skreslené“ hlasovanie to prekrylo.

KERAK A POLITIKA

Na jednej strane v roku 1970 sa právom vyjadrovali k prepojeniu cirkvi a štátu, ale na strane druhej ani oni neboli v politických otázkach úplne nezávislí.

Už v roku 1985 v obežníku nabádali k účasti v parlamentných voľbách ako k prejaviu lojality voči štátu. Obežník bol nutný preto, lebo voľby sa uskutočňovali v sobotu!

Aj po zmene režimu boli aktívni, pretože sú presvedčení o tom, že proti predstaviteľom Zjavenia 13. kapitoly v zápase za náboženskú slobodu je potrebné bojovať aj politickými prostriedkami. V obežníkoch preto motivovali k hlasovaniu za ľavicovo-liberálne strany. Týmto smerom budovali svoje politické vzťahy a v tlači sa pod touto hlavičkou objavili so svojou kritikou vlády. Tvrdia tiež, že dnes sa nedá pod statusom cirkvi zvestovať naše poslanstvo kvôli maďarskej ústave, preto sa vraj KERAK stal združením nie cirkvou. A to je aj dôvod, pre ktorý sa nemohli k cirkvi pripojiť. Ústava sa však vzťahuje na každého občana a organizáciu, teda aj na združenia, a preto aj na nich.

Nevidím dôvod, prečo by sme nemohli zvestovať naše poslanstvo pod hlavičkou cirkvi. Slobodne ho zvestujem vo svojej oblasti, aktuálne Veszpréme.

KERAK v skutočnosti vyznáva a nasleduje zásady politického liberalizmu. Hľadá a vidí v ňom spojenca pre svoj zápas, ktorý hodlá viesť za náboženskú slobodu a Božiu vec.

Učenie KERAKU sa vraj nelíši od učenia cirkvi adventistov, preto treba na nich hľadiť ako na adventistov. Zároveň však tvrdia, že sa nemôžu vrátiť pre neprekonateľné rozdiely. V čom spočívajú vieroučné či iné rozdielnosti?

Kristovo vtelenie

Predmetom sporu je, či bol Kristus „taký istý“ alebo „podobný“ ako my? Podľa nich „taký istý“. Podľa Ellen G. Whiteovej a Biblie bol „podobný“ a nie „taký istý“, pretože bol vystavený aj väčším pokušeniam.

Prijímanie materiálnej pomoci od štátu

Podľa nich je v protiklade s vieroučnými bodmi prijímať od štátu akúkoľvek materiálnu pomoc. Ellen G. Whiteová v tom nebola taká striktná. V tejto otázke v roku 1883 usmerňovala aj A. T. Jonesa. Niektoré jeho stanoviská, ale aj uvažovanie boli totožné s pohľadmi KERAK-u.

Ekumenizmus

Podľa nich je ekumenizmom už to, ak cirkev pozve napríklad duchovného reformovanej cirkvi na prednášku. No zároveň nie je ekumenizmom to, keď na vysokej škole KERAK-u učí a je vedúcim katedry kalvínsky profesor. Argumentujú tým, že „on je skoro adventista“.

Podľa Ellen G. Whiteovej je dobré, keď môžeme zvestovať pravdu aj predstaviteľom iných cirkví. Radí vyberať takú tému, aby sme nevyvolávali odpor. Máme sa dokonca modliť s duchovnými iných cirkví, pretože oni sú doslova „pastiermi stáda“.

KERAK to však vidí inak a túto otvorenosť nepraktizujú. Nepestujú takéto vzťahy, pretože sa boja, že by to už bol ekumenizmus. S inými cirkvami a s cirkevnými osobnosťami je oprávnená udržiavať vzťahy iba ich vodkyňa.

Nestačí im ani to, že cirkev nevstupuje do žiadnej ekumenickej organizácie, ale je prítomná ako pozorovateľ. Podľa KERAK-u to nie je správne a kritizujú aj to, ak sa zástupca cirkvi adventistov zúčastní so zástupcami iných cirkví na oficiálnych stretnutiach s predstaviteľmi štátu.

Hudba, potlesk a smiech

Toto všetko odmietajú. Potlesk pokladajú za oslavovanie človeka, hoci môže byť aj vyjadrením radosti a porozumenia. Neprekáža im však, že ideovú vodkyňu KERAK-u vyzdvihujú na taký vysoký piedestál authority a úcty, že sa mu nevyrovná ani najväčší potlesk. Určité protirečenie vidno aj v tom, že odmietajú ordináciu žien, pričom ona sama je ženou a už 43 rokov vedie spoločenstvo, dokonca má vo všetkom akési právo veta, teda posledné slovo, podobne ako má v sekte „vodca a zakladateľ“.

Nakolko protirečia názory a prax KERAK-u názorom a praxi Ellen G. Whiteovej?

Vyberanie desiatkov. Podľa nich nie je potrebné odvieť desiatky do spoločnej pokladnice, ale v určitých prípadoch môže rozhodnúť jednotlivec o ich použití v oblasti svojho vplyvu. Ellen G. Whiteová píše pravý opak.⁸

Používanie desiatkov. Podľa nich sa z vyzbieraných desiatkov môžu v mimoriadnych situáciách kupovať aj nehnuteľnosti. Ellen G. Whiteová píše pravý opak.⁹

Prijímanie štátnej podpory. Písali sme o tom vyššie.

Vzťah k iným cirkvám. Pozri časť „ekumenizmus“.

Vzťah k cirkvi adventistov. Ellen G. Whiteová varuje pred opustením cirkvi, aj keby v nej bolo „viac ako tucet Judášov“. (3SM 17.3) „Mnohí sa postavia za naše kazateľnice s fakľou falošného proroctva v rukách, zapálenou pekelnou fakľou satana. Ak sa pestuje nevera a pochybnosti, verní služobníci sa nechajú strhnúť tými, ktorí si namýšľajú, že všetko vedia. Kristus povedal: Kiežby si aj ty, aspoň v tento deň, spoznalo, čo ti prináša pokoj! Teraz je to však skryté pred tvojimi očami.“ (TM 409)

Členovia KERAK-u sa odvolávajú na tieto výroky, ale v rozpore s Ellen G. Whiteovou prichádzajú k opačným záverom – Boh si praje, aby kvôli tomu zostávali ďaleko od cirkvi adventistov. Dnes by údajne cirkev neo-

⁸ „Nech si nikto nemyslí, že svoj desiatok môže použiť podľa vlastného uváženia. Ani v núdzi by ho nemal použiť pre seba. Nemal by ho investovať tam, kde to uzná sám za vhodné, aj keby to považoval za Božie dielo.“ (9T 247)

⁹ „Budova určená na bohoslužby je Božím vlastníctvom, preto je potrebné náležite sa o ňu starať. Ale peniaze na tento účel nemáme brať z desiatkov.“ (9T 248)

pustili, ale keďže sa to už takto vyvinulo, nevrátia sa. Zároveň však aktívne vyhľadávajú jednotlivých členov cirkvi s vlastnými misijnými materiálmi.

Nabádanie k hlasovaniu za politické strany. Podľa Ellen G. Whiteovej „nemôžeme bezpečne hlasovať za politické strany, lebo nevieme za koho hlasujeme“. Tí, ktorí to robia, „budú spoluúčastní na ich hriechoch, ktoré počas svojho mandátu vykonajú“. V KERAK-u napriek tomu pomocou obežníkov motivovali k hlasovaniu za ľavicových liberálov¹⁰ (tí bojujú a stoja za právmi homosexuálov), a pritom odsudzujú cirkvi, ktoré zo svojich kazateľníc podporovali konzervatívne strany.

Tvrdia, že poznajú a vedia posúdiť pohnútky iných. Aj takýmito vyhláseniami sa pokúšajú na základe pocitov získať ľudí na svoju stranu. Oni sú trpitelmi za pravdu, kým ostatní – Maďarská únia, celosvetová cirkev adventistov a tí, ktorí sa pripojili – sú v ich textoch negatívne postavy. Píšu napríklad:

„Určitú časť kazateľov KERAK-u, zdá sa, priťahovala možnosť patríť k celosvetovej cirkvi adventistov. Mohlo v tom zohrať rolu aj to, že viacerí z nich nesúhlasili s rozhodnutím, ktoré zhromaždenie delegátov v roku 2011 v súvislosti s novým maďarským zákonom o registrácii prijalo...“

„...Pravdepodobne boli takí, ktorí považovali za stratu prestíže, že sa KERAK stal združením, a preto pokladali za dobré pripojiť sa k cirkvi. Prijatím statusu cirkvi mimochodom prichádzajú aj výrazné materiálne výhody. Maďarská únia totiž na svoje „cirkevné fungovanie“ prijíma materiálnu podporu od štátu. KERAK však nie, na základe Mat 22,21 a 1Kor 9,14.“¹¹

Lenže pripojenie k celosvetovej cirkvi iniciovala práve Zsuzsana Vankó a nie kazatelia. To je fakt. Je ťažké odhadnúť, čo za podozrenie sa skrýva za slovami „zdá sa“ a „pravdepodobne“! Niečo ju v roku 2011 „priťahovalo“ k pridruženiu sa k cirkvi? O jej pohnútkach nepadne ani slovo. Prečo však vytýka kazateľom, že zavŕšili to, čo iniciovala? Prečo by sa museli vždy všetci prispôbovať manierom jednej osoby a raz tam a raz späť tancovať tak, ako

¹⁰ Odvolávajú sa na citát Ellen G. Whiteovej, ktorý sa týka komunálnych volieb, keď sa bratia a sestry po dlhom zápase rozhodli, že budú hlasovať za ich známeho a k striedmosti zaviazaného predstaviteľa. Nejde tu o všeobecnú radu, a už vôbec nie vo vzťahu k politickým stranám. Napriek tomu tým v KERAK-u obhajujú svoju prax, pritom ostatné, opačné a priľhavejšie citáty ignorujú.

¹¹ Výňatok z listu KEARAK-u adresovanému predstaviteľom GK a TED z 1.10.2018.

ona píska? Čo sa týka štátnej podpory, prečo sa neodvoláva na Nehemiáša, ako to robí Ellen G. Whiteová, ktorá ho používa ako pozitívny príklad? Kto zle vysvetľuje text Písma – Ellen Whiteová alebo Zsuzsana Vankó?¹²

Aj bývalý kazateľ Ferdinand Varga nekriticky rozširuje to, čo počul v KERAK-u:

„Tým však kazatelia KERAK-u prišli o 1/4 svojho platu, lebo ako zamestnanci necirkevnej organizácie už museli platiť dane. Preto následne niektorí kazatelia KERAK-u začali uvažovať o spojení s úniou CASD. Začali vyjednávať a členov KERAK-u presviedčať, že by bolo predsa len lepšie sa vrátiť, zaregistrovať sa, atď...“ (V jame levov, s. 37)

Rokovanie však neiniciovali kazatelia, ako sme písali, ale Zsuzsana Vankó ešte v roku 2011, teda dávno predtým, ako sa KERAK stal združením, alebo predtým, ako sama Zsuzsana Vankó chcela združenie. Skutočnosť oproti týmto nepravdivým tvrdeniam je takáto:

V priebehu rokov, zvlášť po roku 2000, členovia KERAK-u rozpoznali skutočnú tvár vodkyne, teda, že učenie je pekné, ale prax úplne iná. Spory v rokoch 2011 a 2012 o „cirkvi či združení“ vyhrotili násilnú povahu predstaviteľov hnutia a to, že používajú nemorálne prostriedky, čo v mnohých vyvolalo odpor. V očiach pripájajúcich sa členov došlo k zboreniu mýtu o kvalitnejšom adventizme v KERAK-u.

Súbežne s tým sa v nás, bývalých členoch KERAK-u, dostali do popredia zanedbávané a obchádzané svedectvá o cirkvi, Kristovom vtele, o jednote alebo čo máme a nemáme robiť, keď prežívame v cirkvi krízu atď. Pochopili sme, že **Ellen G. Whiteová ani zďaleka nevyznávala to, čo KERAK učí** (umocnené tým, že sa na ňu ustavične odvolávali!), preto sme odišli.

S plnou vážnosťou musíme vyjadriť, **ŽE ZA ZAČIATOK ROKOVANÍ, KTORÉ V KONEČNOM DÔSLEDKU VIEDLI K TOMU, ŽE SA MNOHÍ PRIPOJILI K BOŽEJ CIRKVI, MÔŽEME ĎAKOVAŤ ZSUZSANE VANKÓ!** Ďakujeme! Opäť sa potvrdili slová apoštola Pavla: „Či z pokrytečtva, či už zo srdca“, podstatné je, že sa začala a nakoniec završila dobrá vec.

¹² Ellen G. Whiteová píše konkrétne o prijatí štátnej podpory, kým KERAK-om citované dva texty zaznievajú v úplne iných súvislostiach: 1. Je potrebné platiť dane? 2. Majú byť zvestovatelia evanjelia samoživitelní?

Keď už však hovoria o pohnútkach, oplatí sa premyslieť s triezvou hlavou pár otázok:

Keď boli motiváciou peniaze, prečo neodišli kazatelia KERAK-u za dobre plateným svetským zamestnaním? Ja osobne som mal na to 26 rokov a pomerne dobré uplatnenie. Napriek tomu som to neurobil. Nemotivovala ma ani prestíž. Osobne som bol napríklad 6,5 roka vedúcim v KERAK-u, ale zriekol som sa tohto postavenia. Zároveň je dobrou otázkou aj to, akú materiálnu stratu a stratu prestíže by utrpela napríklad ideová vodkyňa tých, čo zostali, a dnes by z nej bola iba jedna z mnohých kazateľov v cirkvi adventistov? Alebo keby z KERAK-u odišli mnohí ďalší a nezostalo by dosť prostriedkov na jej podporu?

Zhrnutie

Samozrejme, s KERAK-om možno sympatizovať ako nezaujatý pozorovateľ, ak ho poznáme len na základe jednostranných informácií a z kazateľníc. Ba čo viac, KERAK možno podporovať morálne alebo materiálne. Je však nečestné ostať členom cirkvi a nepripojiť sa oficiálne k tomuto hnutiu. Takýto postoj je nepoctivý nielen voči cirkvi, ale aj voči KERAK-u, lebo nemožno pritakávať ich „pravde“ a naďalej ostať členom cirkvi adventistov.

V KERAK-u je doslova všetko podriadené – ako výklad Písma a svedectiev, ich výber tak aj zmena ich organizačného statusu – myšlienke udržať za každú cenu oddelenie od cirkvi adventistov.

Na udržiavanie presvedčenia o oddelenosti je nevyhnutné zhromažďovať pomyšelné či skutočné chyby a nedostatky cirkvi a ich každodenné pranierovanie. V opačnom prípade hrozí, že pri zanedbaní negatívnej kampane proti cirkvi adventistov sa ich členská základňa vráti späť k oficiálnej cirkvi. Dokazuje to aj ich spomienková konferencia v októbri 2018, ktorá nebola o reformácii, ale o horeuvedenom vymedzovaní.

Je rovnako neodpušiteľné, aby v mene udržiavania ich odlišnej identity zakrývali a popierali chyby KERAK-u a zachovávali tak ilúziu biblickejšieho adventizmu vyššieho rádu.

V skutočnosti vodcovia KERAK-u – v rozpore s vlastnými vyjadreniami – nie sú dlžníkmi svedectva pre cirkev¹³, ale dlhujú úprimnosť vlastným členom.

Hoci sa pasujú do roly obetí, v skutočnosti im takáto situácia vyhovuje. Navyše svoje postoje exportujú: adventistov v okolitých štátoch vyhľadávajú a obchádzajú so svojou „misiou“.

Organizácia KERAK je pre nich vzácna aj preto, lebo ju robia sami pre seba a môžu v nej byť nezávislí. Cítia, že sú súčasťou niečoho dobrého, navyše v opozícii proti zlej cirkvi adventistov. Žiaľ, ako pravdu už prijímajú a vyznávajú iba učenie, na ktoré si zvykli (to, ktoré kritizuje cirkev a posilňuje výnimočnosť KERAK-u) a ich vlastné chápanie vieroučných bodov.

Kto je poľutovaniahodnejší? Ten, kto precitne z toho, čoho súčasťou – prípadne vykonávateľom – bol, alebo ten, kto sa nikdy nezobudí? Spomínané prebudenie poznáme z vlastnej skúsenosti.

Väčšinou predstierajú, že majú problém iba s Maďarskou úniou. Od členov celosvetového spoločenstva totiž očakávajú morálnu alebo materiálnu podporu, preto sa snažia udržať zdanie lojálneho adventizmu. Ich výhrady – ako napr. chápanie a praktizovanie vieroučných bodov (Kristovo vtelenie, hudobné smery a pod.) – sa však tak isto týkajú celosvetového spoločenstva ako aj Maďarskej únie. Napríklad odmietnutie úloh sobotnej školy nie je kritikou Maďarskej únie, ale celosvetového spoločenstva.

Na pozadí všetkého, čo sme doteraz napísali, bolo oprávnené a nevyhnutné, aby výbor Maďarskej únie prijal nasledujúce rozhodnutie: **„KERAK ako organizáciu pracujúcu proti Božej cirkvi ostatkov považujeme za odštiepené hnutie.“**¹⁴

Vertésszólós, 18. 12. 2018

István Stramszki
bývalý tajomník a predseda KERAK-u
hospodár Dunajského združenia
Cirkvi adventistov siedmeho dňa v Maďarsku

¹³ Napísali to v liste z 1.10.2018 vedúcim GK a TED.

¹⁴ Časť prílohy z listu, ktorý vznikol 4. júna 2016 na základe rozhodnutia únijného výboru č. XVI/307.

Otázky

- Prečo bola Zsuzsana Vankó v roku 2011, keď vyhľadala brata Wilsona, otvorená pre zjednotenie? Na základe akého nedostatku cirkvi, ktorý jej vtedy nebol známy a ktorý neskôr objavila, zmenila názor do tej miery, že vylučuje zjednotenie?
- Prečo popiera, že iniciovala rokovania o zjednotení a prečo sa pokúša prisúdiť to kazateľom a obviňuje ich pritom z prestížnych a materiálnych záujmov?
- Prečo nikoho nezaráža, že Zsuzsana Vankó bez ich vedomia v roku 2011 rokovala o zjednotení?
- Kde píše Ellen G. Whiteová, že biedny stav cirkvi – ktorý sama predpovedala – má motivovať k oddeleniu a odštiepeniu? Alebo kde píše o akejkolvek inej motivácii pre rozdelenie spoločenstva?
- Kde píše Ellen G. Whiteová o tom, že máme stanovovať podmienky pre znovuzjednotenie s cirkvou?
- Keď Ellen G. Whiteová od vzniku cirkvi adventistov píše o „cirkvi“, prečo oni hovoria o „hnutí“?
- Keď je „cirkevnictvo“ skutočným nebezpečenstvom, prečo je potom od tohto a od iných nebezpečenstiev KERAK oslobodený¹⁵?
- Prečo Ellen G. Whiteová – po udalostiach v roku 1888 a aj po jej odchode do Austrálie – napísala: „Organizačná štruktúra sa ukázala ako veľmi úspešná... Nech nikto nepestuje v sebe tú myšlienku..., že by sme dokázali existovať aj bez organizácie. Veľa sme študovali Bibliu a stálo nás to veľa modlitieb s prosbami o múdrosť, aby sme konštatovali: **Boh odpovedal, aby sme postavili túto štruktúru.** Podľa Jeho smerníc bola vybudovaná po mnohých obetiach a konfliktoch.“ (Ellen G. Whiteová 1892, 32.str. listu)

¹⁵ „Je úplne prirodzené, že diabol – aj keď sa to akokoľvek ťažko vyslovuje a ťažko sa s tým vyrovnáva – ale je úplne prirodzené, že diabol chce prepašovať medzi Boží ľud falošné učenie. Nie je teda logické, že keď je jedno hnutie, ktoré by chcelo verne reprezentovať Božie zásady, že diabol práve ich napadne? Hoci na každého útočí, ale na to hnutie výnimočne.“ („Ktoré piliere našej pravdy napadne odpadnutie omega?“, Budapešť, 20.10.2018, konferencia KERAK-u, Péter Holló, cca od 17.-tej minúty.)

Keď dobre rozumiem odôvodneniu, potom cirkev adventistov robí autentickou práve to, že sa v nej nachádzajú problémy, kým to, že KERAK je od tohto oslobodený, nastoluje otázky: „Nie je „verný“, alebo iba jednoducho unikol pozornosti satana?“

Tézy:

- Kto kritizuje vznik cirkevnej organizácie, kritizuje Ellen G. Whiteovú. (pozri predošlý citát)
- Kto kritizuje prijatie štátnej podpory, kritizuje Ellen G. Whiteovú, ktorá v tomto usmernila Jonesa.
- Kto kritizuje pripojenie členov KERAK-u k cirkvi adventistov, kritizuje Ellen G. Whiteovú.
- Kto kritizuje udržiavanie vzťahov s duchovnými iných cirkví, kritizuje Ellen G. Whiteovú.
- Kto vyberá desiatky a používa ich v okruhu svojej pôsobnosti a nabáda k tomu aj iných, kritizuje Ellen G. Whiteovú.
- Kto nazýva cirkev adventistov Babylonom alebo vyvoláva takú domnienku, alebo sa oddeľuje od nej ako od Babylonu, kritizuje Ellen G. Whiteovú.
- Kto považuje jednotu za podradnú, kritizuje Ellen G. Whiteovú.

OBSAH

Vítazstvo Božej lásky	3
Čo znamená skratka KERAK?	25
Základné fakty o KERAK-u	27

